

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ. 5241058 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 22 ΔΕΚΕΜΒΡΗ 1995 ΑΡ. ΦΥΛ. 246 ΔΡΧ. 150

Όχι στα μεροκάματα εξαθλίωσης 6400 ΚΑΘΑΡΟ ΚΑΤΩΤΑΤΟ ΒΑΣΙΚΟ ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΟ

Είμαστε σε μια περίοδο που το θέμα των μεροκάματων και των μισθών των εργαζομένων βρίσκεται στην πρώτη γραμμή των συζητήσεων. Αυτό τόσο εξαιτίας της εισοδηματικής πολιτικής όσο και της καταγγελίας από τη ΓΣΕΕ της Εθνικής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας.

Απ' όλες τις συζητήσεις, τις διαβουλεύσεις και τις αλληπάλληλες συνεδριάσεις των συνδικαλιστικών οργάνων λείπει με προκλητικό τρόπο αυτό που αποτελεί τη μεγαλύτερη ανηθικότητα και συμπυκνώνει την ταξική εκμετάλλευση: το μεροκάματο του ανειδίκευτου εργάτη.

Λείπει δηλαδή έστω και η συζήτηση πάνω στους υλικούς όρους που διαμορφώνουν τη ζωή του βιομηχανικού προλεταριάτου. Εκείνης της κοινωνικής τάξης που αποτελεί ό,τι πιο προοδευτικό, ηθικό και ανιδιοτελές υπάρχει στην ελληνική κοινωνία.

Η τάξη των κολασμένων, αυτών των ανθρώπων που κρατάνε στα χέρια τους την παραγωγική διαδικασία της χώρας και αμείβονται γι' αυτό με κάθε κοινωνικό, πολιτικό, συνδικαλιστικό και πολιτιστικό παραγκωνισμό και απομόνωση.

Σε μια κοινωνία που κυριαρχείται από τη σοσιαλφασιστική βαρβαρότητα, στηριγμένη σε μια διεφθαρμένη κρατική γραφειοκρατία, και σ' ένα μικροαστισμό που επέβαλε ο εύκολος πλουτισμός των πλατιών μεσαίων στρωμάτων, αποτελεί τη μεγαλύτερη κατάρα να είναι κανείς εργάτης, και μάλιστα ανειδίκευτος!

Πώς λοιπόν μπορεί ν' ασχοληθεί αυτή η κοινωνία με τη ζωή που διαμορφώνει το μεροκάματο αυτής της τάξης;

Ποιος μπορεί να σκεφτεί πως υπάρχουν εκατοντάδες χιλιάδες εργατικές οικογένειες που ζουν με το μεροκάματο των 4.600 δρχ. καθαρά ή αντίστοιχο με το μισθό των 115.000 δρχ. το μήνα;

Οικογένειες που ζουν κυριολεκτικά μέσα στην πείνα και την εξαθλίωση, εργάτες που λιώνουν μέσα στη διπλοβάρδια και την υπερωρία ή στη δεύτερη δουλειά του ποδαριού, παιδιά που από τα πιο τρυφερά τους χρόνια μπαίνουν στο κυνήγι του μεροκάματος, γυναίκες

που αφήνουν τα παιδιά στο δρόμο για να ριχτούν και αυτές στη μάχη της επιβίωσης.

Ένας ολάκερος προλεταριακός στρατός που μάχεται με νύχια και δόντια για να κρατηθεί όρθιος, που με ιδρώτα και αίμα κρατάει ακόμα όρθιο μαζί του ό,τι έχει απομείνει από το βάραθρο της ελληνικής κοινωνίας.

Δεν μπορεί λοιπόν κανένας φορέας, ακόμα πιο πολύ αν θέλει να λέγεται εργατικός ή κομμουνιστικός, να μιλάει για πολιτική αυξήσεων αν δε βάζει στο κέντρο αυτής της πολιτικής την αύξηση του μεροκάματος του βιομηχανικού εργάτη, δηλαδή του ύψος του κατώτατου μεροκάματος.

Μ' αυτή τη βάση η ΟΑΚΚΕ θα καθορίσει την πολιτική της στο ζήτημα της πάλης των αυξήσεων πάνω στο μεροκάματο.

Σύμφωνα με επίσημες στατιστικές, υπάρχουν πάνω από 1.500.000 εργαζόμενοι που αμείβονται κάτω από το ποσό των 186.000 δρχ. το μήνα, ποσό που οι επιτροπές της Ε.Ε. έχουν καθορίσει σαν το όριο της φτώχειας για τον έλληνα εργαζόμενο.

Αν δεχτούμε το ποσό αυτό σαν όριο, παρά το ότι απέχει σημαντικά από την πραγματική κατάσταση της εργατικής οικογένειας όπως διαμορφώνεται μόνο και μόνο από το τρομαχτικό ύψος της αύξησης των νέων ανέργων, τότε **πρέπει να διαμορφωθεί ένα κατώτατο μεροκάματο ασφάλειας που να ανταποκρίνεται σ' αυτό το όριο.**

Ας δούμε ποιο είναι αυτό: Στο χρόνο το όριο φτώχειας είναι: $12 \times 186.000 = 2.232.000$.

Το ποσό αυτό, αν το διαιρέσουμε με τους 14 μήνες, δηλαδή με τα δώρα και το επίδομα αδείας, μας δίνει ένα μηνιαίο 159.500 δρχ. καθαρά, ή ένα μεροκάματο $159.500:25 = 6.400$ δρχ. περίπου καθαρά.

Δηλαδή το όριο της φτώχειας, σύμφωνα με τις “επίσημες” εκτιμήσεις, πρέπει να διαμορφωθεί στις 6.400 δρχ. καθαρά.

Σήμερα το κατώτατο μεροκάματο με βάση την εθνική συλλογική σύμβαση είναι 4.600 δρχ. καθαρά.

Αντιστοιχεί δηλαδή σε μια αύξηση $6.400 - 4.600 = 1.800$ δρχ. τη μέρα, ή ποσοστό 39%.

Κάθε δηλαδή αύξηση του κατώτατου μεροκάματος κάτω απ' αυτό το ποσοστό καταδικάζει τον εργάτη ακόμα πιο πολύ στη φτώχεια και την εξαθλίωση. Μετά απ' αυτή τη στοιχειώδη ανάλυση, καταλαβαίνει κανείς το μέγεθος της υποκρισίας όταν οι διάφοροι “προστάτες” των εργατών συγκρούονται στη ΓΣΕΕ και στα άλλα συνδικαλιστικά όργανα, με πρόσημα το ψωμί των εργατών, βάζοντας ποσοστά αυξήσεων 3,5% + 3,5% σε δύο δόσεις, ή 8% ή και 12%, όταν “από χέρι”, που λέει ο λαός, έχουν καταδικάσει τους εργάτες στην πείνα και την εξαθλίωση.

Υπάρχει ένα επιχείρημα για το πού θα βρεθούν αυτά τα λεφτά.

Γιατί, όπως λένουν, από τη μια τέτοια αύξηση θα έκανε ακόμη πιο ελλειμματικό τον κρατικό προϋπο-

λογισμό και θα ξέφευγε η χώρα από το στόχο της σύγκλισης με την Ε.Ε., και από την άλλη θα ξέφευγε ο πληθωρισμός από τα χαμηλά ποσοστά που απαιτεί αυτή η σύγκλιση.

Καταρχήν, όταν μιλάμε για ένα ποσοστό αύξησης 39% το λέμε πάνω στο κατώτατο μεροκάματο και όχι για μια γενική αύξηση όλων των μισθών και των μεροκαμάτων.

Στη λογική μας βρίσκεται, με βάση αυτό το 39%, μια κλιμακωτή αύξηση, που θα μειώνεται ανάλογα στα μεσαία και ανώτερα εισοδήματα.

Δεν μπορούμε από στατιστική άποψη αυτή τη στιγμή να υπολογίσουμε σε ποιο ποσό συνολικά θα ανερχόταν αυτή η αύξηση και, αν θεωρούσαμε πως τη συνολική υπεραξία του εργαζόμενου λαού την

καρπωνόταν το κράτος, τι θα σήμαινε αυτό για τον κρατικό προϋπολογισμό.

Όμως αυτό είναι ένα ποσό που θα μπορούσε να συγκεντρωθεί καταρχήν μέσα από **περικοπές του τεράστιου κονδυλίου για τις λεγόμενες αμυντικές δαπάνες.** Κονδύλι που το ύψος του καθορίζεται από την πολιτική της ελληνοτουρκικής όξυνσης που επιβάλλει ο ρώσικος σοσιαλιμπεριαλισμός.

Πέρα όμως απ' αυτό, θα μπορούσαν να καλυφθούν μέσα από τη **φορολόγηση πλούσιων στρωμάτων που σήμερα φοροδιαφεύγουν, με βασικό τους κομμάτι τη μεσαία και πλούσια αγροτιά.** Ο ίδιος ο Αλ. Παπαδόπουλος πρό-

συνέχεια στη σελ. 8

ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΔΙΑΔΟΧΗ ΣΕ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟ ΦΟΝΤΟ

Η κυρίαρχη θέση στο ΠΑΣΟΚ είναι ότι η παρατεταμένη ασθένεια του Παπανδρέου δημιουργεί πολιτικό, αλλά όχι θεσμικό πρόβλημα. Θέλουν να πουν μ' αυτό ότι δεν είναι συνταγματικά υποχρεωτικό να αντικατασταθεί ο Παπανδρέου από ένα νέο πρωθυπουργό, αλλά ότι από πολιτική άποψη η απουσία του πολυτίμου και ισχυρού αυτού ηγέτη δημιουργεί πρόβλημα.

Η πραγματικότητα είναι αντίστροφη. Το πρόβλημα είναι βασικά συνταγματικό και μόνο επειδή το ΠΑΣΟΚ και οι υπόλοιπες κομματικές ηγεσίες δεν έχουν άριστες σχέσεις με τους αστικοδημοκρατικούς θεσμούς είναι δυνατό να είναι ακόμα πρωθυπουργός της χώρας ένα σύγρουρο πολιτικό πτώμα. Αντίθετα, δεν υπάρχει πολιτικό πρόβλημα από την ανυπαρξία του Παπανδρέου σαν πρωθυπουργού. Ένας ανύπαρκτος Παπανδρέου κινεί πολύ πιο καλά την οικονομία και την εξωτερική πολιτική από έναν υπαρκτό.

Αυτό το μαρτυράει η σχεδόν διαρκής άνοδος του δείκτη του χρηματιστηρίου μετά τις πρώτες μέρες αψότου μήτικε στο Ωνάσειο ο πρωθυπουργός της χώρας, ενώ από την άλλη ποτέ δεν ήταν αρμονικότερες οι σχέσεις της χώρας με τους γείτονές της. Αυτές οι δύο σπάνιες εξελίξεις

οφείλονται στο ότι η παρουσία και η δράση του Παπανδρέου ήταν και είναι πάντα ένας καθαρός αρνητικός παράγοντας, παράγοντας πολιτικής ανωμαλίας, οικονομικού σαμποτάζ και απρόκλητης έντασης στις διεθνείς σχέσεις της χώρας. (Επειδή μέχρι το επόμενο φύλλο της Ν.Α. μπορεί αυτός ο άνθρωπος να έχει πεθάνει και επειδή σ' αυτή την περίπτωση θα κλάψουν όλοι οι αστοί, εχθροί και φίλοι, συμφωνώντας ότι έτσι κι αλλιώς ήταν ένας μεγάλος ηγέτης, πρέπει να τονίσουμε τούτο: Ποτέ ένας καταστροφείας δεν έχει ιστορικό μέγεθος, και ειδικά όταν είναι πράχτορας ξένης δύναμης έχει μοναδικό του μέγεθος το ξένο μέγεθος αυτής της δύναμης που υπηρέτη. Για τον Παπανδρέου ισχύουν τα λόγια του Μάο Τσε Τουνγκ: ο θάνατος ενός διάσημου αντιδραστικού είναι ελαφρύς σαν πούπουλο, όσο βαρύς σα βουνό είναι ο θάνατος του πιο άσημου επαναστάτη).

Το ένστιχτο ότι η φυσική απόλεια του Παπανδρέου δεν αποτελεί πολιτική απόλεια για τη χώρα δεν εκδηλώνεται μόνο στην κατάσταση των αγορών, αλλά στα χιλιάδες ανέκδοτα τα σχετικά με την υγεία του Παπανδρέου που διασκεδάζουν το λαό. Ποτέ ένας λαός δε συμπεριφέρεται με τέτοια χαρούμενη διάθεση

απέναντι σε έναν αγαπημένο του ηγέτη που πεθαίνει.

Το αληθινό πολιτικό πρόβλημα λοιπόν δεν είναι η ζωογόνα απουσία του αρνητικού Παπανδρέου, αλλά η αδυναμία του ΠΑΣΟΚ να εκλέξει ένα θετικό αντικαταστάτη του. Αυτός είναι ο λόγος που η βυζαντινή λαλιωτική κλίκα παρατείνει με λυσσαλέα προσπάθεια την ημερομηνία θανάτου του Παπανδρέου βασανίζοντάς τον ιατρικά. Ο αληθινός τους στόχος δεν είναι πια να ζήσει ο Παπανδρέου τουλάχιστον σαν πολιτικός, αφού αυτό αποδείχτηκε ιατρικά αδύνατο, αλλά να απομακρύνουν το χρόνο μιας θετικής διάδοχης λύσης.

Έχουμε ξαναγράψει ότι η θετική διάδοχη λύση είναι είτε η λύση Σημίτη είτε η λύση Αρσένη. Ο Σημίτης είναι ένας ευρωπαϊόφιλος αστός, που όμως παίζει επικίνδυνα με το Λαλιώτη. Ο Αρσένης είναι ένας τουρκοκόφραγος εθνικιστής, που όμως δεν τα πάει πολύ καλά με τους ρωσόδουλους του ΠΑΣΟΚ.

Και οι δύο τους είναι λοιπόν επιρρεπείς στη σύμπλευση με τη Ρωσία, όμως κανείς τους δεν είναι “Ρώσος”. Γι' αυτό Λαλιώτης, Παπούλιας, Γιωργάκης, Σκανδαλιδής θα κάνουν

συνέχεια στη σελ. 8

Επισκευαστική Ζώνη Περάματος ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΤΟΥ ΕΡΓΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

Δημοσιεύουμε παρακάτω την προκήρυξη που κυκλοφόρησε αυτές τις μέρες ο ΕΡΓΑΣ σε όλη την επισκευαστική βάση του Περάματος.

Η προκήρυξη αυτή είναι το ξεκίνημα μιας μεγάλης καμπάνιας μπροστά στην υπογραφή της νέας τοπικής συλλογικής σύμβασης του κλάδου.

Δύο είναι τα βασικά χαρακτηριστικά αυτής της φάσης: Το πρώτο είναι το μεγάλο χτύπημα που έδωσε η ΕΣΑΚ με το ξεπούλημα του αγώνα των εργατών και το δεύτερο η μεγάλη ανεργία.

Στα δύο αυτά ζητήματα απαντάει με την καμπάνια του ο ΕΡΓΑΣ και καλεί τους μεταλλεργάτες σε ενότητα και σε αγώνα για την ανατροπή αυτής της κατάστασης.

OXI ΣΤΟ ΧΤΥΠΗΜΑ ΤΟΥ
ΑΓΩΝΑ!
OXI ΣΤΟ ΜΕΣΑΙΩΝΑ ΤΗΣ
ΖΩΝΗΣ!

Συνάδελφοι μεταλλεργάτες

Σήμερα καλούμαστε σε Γενική Συνέλευση από το Συνδικάτο Μετάλλου, για να συζητήσουμε το θέμα της σύμβασης της νέας χρονιάς.

Πριν από κάθε τέτοια συζήτηση, είναι απαραίτητο να ξεκαθαρίσουμε την κατάσταση στην οποία σήμερα βρίσκεται ο κλάδος και τα πραγματικά μεγάλα του προβλήματα.

Ο Αγώνας που κάναμε την προηγούμενη περίοδο δεν άλλαξε καθόλου την κατάσταση. Το χειρότερο όμως δεν είναι αυτό. **Είναι ότι σταμάτησε αυτός ο αγώνας χωρίς ουσιαστικά να ικανοποιηθεί κανένα αίτημά μας.**

Ακόμα και τα ψίχουλα που είχε δεσμευθεί να δώσει η κυβέρνηση για το έκτακτο επίδομα ανεργίας και το σφράγισμα των βιβλιαρίων ασθενείας των ανέργων ακόμη δεν έχουν γίνει πράξη.

Το πιο σοβαρό όμως απ' όλα είναι ότι στο βασικό αίτημά μας, την κατασκευή των δύο δεξαμενών, η απάντηση είναι αρνητική.

Μόνο η υλοποίηση αυτού του αιτήματος θα μπορούσε να αλλάξει σημαντικά την κατάσταση υπέρ μας. Μόνο δηλαδή η κατασκευή των δεξαμενών θα μπορούσε να εκσυγχρονίσει και να ανεβάσει την παραγωγικότητα της Ζώνης, έτσι ώστε να μουν καράβια στο Πέραμα και να χτυπηθεί η ανεργία.

Όμως στο πιο κρίσιμο σημείο η πλειοψηφία της διοίκησης του Συνδικάτου έκρινε θετικές τις απαντήσεις της κυβέρνησης και σταμάτησε τον αγώνα.

Συνάδελφοι

Οι απαντήσεις της κυβέρνησης μπορεί να ήταν θετικές για τους εργοδότες, και ιδιαίτερα τον Καλογερίδη, μιας και τους εξασφάλισε κρατικές επιδοτήσεις, μπορεί να ήταν θετικές για τους συνδικαλιστές του προεδρείου, μιας και τους άνοιγε το δρόμο για να μουν στη διοίκηση της Διεύθυνσης του ΟΑΠ, για τη Ζώνη όμως και τους εργάτες ήταν ό,τι χειρότερο.

Γιατί κανείς συνάδελφος δεν αγωνίστηκε, δε συγκρούστηκε με τα ΜΑΤ για να κερδίσουν άλλοι, ούτε ανέχεται να χρησιμοποιείται και μετά να ξαναπετιέται στην ανεργία και στη μιζέρια.

Όχι συνάδελφοι!

Ο αγώνας αυτός πρέπει να συνεχιστεί.

Με την ίδια αποφασιστικότητα, με την ίδια ταξική υπερηφάνεια και με μεγαλύτερη ένταση πρέπει να δείξουμε πως σαν εργάτες δε γινόμαστε υποχείρια κανενός.

Πως ξέρουμε να αγωνιζόμαστε και να νικάμε.

Μακριά από εμάς η πίκρα και η απογοήτευση. Στη θέση τους να βάλουμε την απόφασή μας να κατέβουν στη Γ. Συνέλευση και να ψηφίσουμε την πρόταση του ΕΡΓΑΣ, για συνέχιση των κινητοποιήσεων με αίτημα την υλοποίηση των κυβερνητικών δεσμεύσεων και την κατασκευή των δεξαμενών.

ΣΤΟ ΘΕΜΑ ΤΗΣ
ΣΥΜΒΑΣΗΣ

Τα αιτήματα και η συζήτηση δεν μπορεί να είναι έξω από την αντιμετώπιση της ανεργίας.

Και εδώ υπάρχει μια τεράστια αδικία, που εμποδίζει κάθε ταξική εργατική ενότητα και δίνει το δικαίωμα της κυριαρχίας των διάφορων κλικών πάνω στους εργάτες.

Η αδικία αυτή έχει να κάνει με τον τρόπο με τον οποίο μοιράζονται τα συγκεκριμένα μεροκάματα μέσα στη Ζώνη.

Το μέσο για την επιβολή αυτής της αδικίας είναι η υπερωρία.

Ο ΕΡΓΑΣ, από την πρώτη στιγμή της δράσης πάλεψε για την εργατική ενότητα, ενάντια στις κλίκες, και όλα τα αιτήματα που πρόβαλε στόχευσαν στην ανατροπή αυτής της κατάστασης. Αυτό έκανε όταν σε σύγκρουση με τους πάντες έβαζε το ζήτημα της τοπικής συλλογικής σύμβασης, μέσα από την οποία εξασφαλιζόταν ένα ενιαίο μεροκάματο για όλους.

Το ίδιο με την πάλη του για την επιβολή της σειράς, που όμως λόγω των συγκεκριμένων συσχετισμών μέσα στη διοίκηση του Συνδικάτου δεν είναι δυνατόν να επιβάλει τη στοιχειώδη ισότητα στη διανομή των συγκεκριμένων μεροκαμάτων.

Συνάδελφοι

Σήμερα μόνο ένας τρόπος υπάρχει για να επιβληθεί η στοιχειώδης ισότητα στη διανομή των μεροκαμάτων και η δικαιοσύνη στη Ζώνη:

Να καταργηθεί η υπερωρία!

Γιατί αυτή είναι που φτιάχνει τις μεγάλες ανισότητες ανάμεσά μας και αποτελεί τη βάση για την κυριαρχία των διάφορων κλικών. Δεν μπορεί να σταθεί ούτε στο ελάχιστο ηθικά το γεγονός πως άλλοι συνάδελφοι δουλεύουν διπλά και τριπλά μεροκάματα, δουλεύουν Σάββατα και Κυριακές, ενώ άλλοι είναι στην ανεργία για μήνες.

Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί ν' ανατραπεί παρά μόνο με την κατάργηση της υπερωρίας και την εφαρμογή δεύτερης

βάρδιας, χωρίς αυτό να σημαίνει μείωση της μέσης τιμής του μεροκάματος.

Πιο συγκεκριμένα: Όταν λέμε δεύτερη βάρδια, εννοούμε πλήρες 7ωρο με ένσημο, άδεια-επίδομα και δώρο. Δηλαδή λειτουργία της Ζώνης σε δύο βάρδιες, όταν το απαιτεί η παραγωγή, 7-2 η πρώτη βάρδια και 2-9 η δεύτερη. Σήμερα το κόστος του μεροκάματος σε μια τέτοια λειτουργία της Ζώνης είναι 20.500 (μεροκάματο με όλες τις κρατήσεις) + 15.500 + 15.500 + 5.166 = 56.666 δρχ. Είναι δηλαδή ένα κανονικό μεροκάματο, συν 2 υπερωριακά, συν 1 ώρα υπερωριακή. Αν αυτό το ωράριο εφαρμόζονταν χωρίς υπερωρία, σε δύο δηλαδή 7ωρα, αντιστοιχούσε σε ένα καθαρό μεροκάματο 18.300 δρχ.

Γιατί: 18.300 X 54,56% (σύνολο κρατήσεων) = 28.284 δρχ. κόστος μεροκάματος.

28.284 X 2 βάρδιες = 56.568 δρχ. Βλέπουμε λοιπόν πως, αν δεν υπήρχε υπερωρία, το μεροκάματο με τις ίδιες αυξήσεις τα τελευταία χρόνια θα ήταν σήμερα τουλάχιστον 18.300 δρχ. καθαρά, μια αύξηση δηλαδή 38%. Ουσιαστικά δηλαδή, εκτός των άλλων, η εφαρμογή της υπερωρίας μείωσε το μεροκάματο κατά 38%.

Τώρα, με μια πραγματική αύξηση 12,8% πάνω στις 18.300 δρχ. δίνει μεροκάματο 20.000 δρχ. καθαρά.

Αυτό είναι το αίτημα που θα προτείνει για τη σύμβαση ο ΕΡΓΑΣ: 20.000 δρχ. καθαρό μεροκάματο - κατάργηση της υπερωρίας - εφαρμογή δεύτερης, 7ωρης βάρδιας.

Αν αυτό το αίτημα ψηφιστεί από τη γενική συνέλευση, η κατάσταση θα αλλάξει ριζικά στη Ζώνη. Γιατί δεν είναι μόνο το χτύπημα της αδικίας. Είναι πως θα χτυπηθεί ο μεσαίωνας και η βαρβαρότητα στη Ζώνη. Θα ζήσουμε σαν άνθρωποι, πηγαίνοντας το μεσημέρι σπίτι μας χωρίς η εξόντωση να έχει αφανίσει τα πνευμόνια μας, ξεκούραστοι με τον ελεύθερο χρόνο μας για ζωή!

Θα μειωθεί το άγχος της ανεργίας, μιας και θα κάνουμε περισσότερα μεροκάματα όλοι, εκτός απ' αυτούς που ποτέ δεν έπεσαν κάτω από τα 200 ένσημα το χρόνο.

Όμως και η ίδια η παραγωγή θα ανέβει, γιατί η δεύτερη βάρδια θα ανεβάσει τη γρηγοράδα της επισκευής, αλλά και την ποιότητά της, μιας και απαιτεί ένα στοιχειώδη εκσυγχρονισμό που θα στηρίζεται σε ξεκούραστους εργάτες.

Συνάδελφοι

Στη δύσκολη τούτη στιγμή της ανεργίας και της μεγάλης αδικίας που κυριαρχεί στο Πέραμα δεν έχουμε άλλο δρόμο από την ταξική ενότητα, την επιβολή του δικίου και τον αγώνα.

Με βάση αυτές τις αρχές θα κάνει ο ΕΡΓΑΣ τις προτάσεις του στη Γ. Συνέλευση.

Σας καλούμε όλους να κατεβείτε στη Γ. Συνέλευση και να ψηφίσετε αυτές τις προτάσεις.

Παρά τις δυσκολίες, η αποφασιστικότητα μπορεί να επιβάλει το δικιο!

Χοντραίνει το πράγμα

Αυτός είναι ο τίτλος άρθρου του Ριζοσπάστη της 20.12.95 και το παραθέτουμε ολόκληρο:

«Παραχόντρνε το πράγμα με το Επικουρικό Ταμείο των Οικοδόμων (ΤΕΑΕΔΕ), για το οποίο έχει αποφασιστεί και καθυστερεί αδικαιολόγητα η ένταξή του στο ΙΚΑ-TEAM, όπως ζητούν οι οικοδόμοι και οι συνταξιούχοι.

Αιτία για την καθυστέρηση αυτή είναι η διορισμένη πλειοψηφία στη διοίκηση του Ταμείου, που δε θέλει να χάσει τη βόλεψή της και συμπαρασύρει σ' αυτή και τους εργαζόμενους στο Ταμείο.

Χτες σύμφωνα με ανακοίνωση του συλλόγου των εργαζομένων στο ΤΕΑΕΔΕ έγινε συγκέντρωση, στην οποία αποφασίστηκε η καταγγελία της προκλητικής, φασιστικής και έξω από κάθε συνδικαλιστική πραχτική και δεοντολογία συμπεριφορά της κορυφής της συνδικαλιστικής ηγεσίας των οικοδόμων.

Πρόκειται για την παράσταση που έκαναν οι συνταξιούχοι και οι οικοδόμοι στη διοίκηση του ΤΕΑΕΔΕ στις 12.12.95 και τους είπαν να αποχωρήσουν γιατί έτσι θα προσφέρουν την καλύτερη υπηρεσία στον κλάδο.

Αυτή λοιπόν την παράσταση οι εργαζόμενοι τη χαρακτηρίζουν "κλίμα τρομοκρατίας", και δύο φορές μάλιστα φασιστική. Και δηλώνουν ότι δε θα επιτρέψουν την προσβολή της προσωπικότητάς τους, της αξιοπρέπειάς τους και του ιερού δικαίου τους στην εργασία. Αξιοπρέπεια για έναν εργαζόμενο είναι να μη γίνεται τουλάχιστον υποζύγιο των βολεμένων. Και, τέλος πάντων, πώς νιώθουν τόσο προσβεβλημένοι οι εργαζόμενοι, όταν, κατά τη διάρκεια της παράστασης, δεν ήταν κανείς εκεί;

Γι' αυτό λοιπόν ας κρατήσουν τους χαρακτηρισμούς τους και ιδιαίτερα τη "σκληράδα και το δυναμισμό" τους για αλλού».

Αυτό είναι λοιπόν το άρθρο, και εμείς θα θέλαμε να ρωτήσουμε τον πιο καλοπροαίρετο αναγνώστη του Ριζοσπάστη. Αλήθεια, τι κατάλαβε από αυτό το άρθρο; Προφανώς ότι κάποιοι συνταξιούχοι οικοδόμοι πήγαν στο Επικουρικό τους Ταμείο, έκαναν μια... παράσταση, όπως χαρακτηριστικά αναφέρει ο Ριζοσπάστης, και ζήτησαν από τη διοίκηση να αποχωρήσει από το Ταμείο, επειδή αυτό πάει να κλείσει και να ενταχθεί στο ΙΚΑ-TEAM, όπως οι οικοδόμοι απαιτούν.

Αποτέλεσμα αυτής της... εργατικής παράστασης -κατά το Ριζοσπάστη πάντα- ήταν οι υπάλληλοι του Ταμείου να κάνουν μια συγκέντρωση και να τους καταγγείλουν σε φασίστες, τρομοκράτες κλπ. και να δηλώσουν ότι δε θα επιτρέψουν άλλη φορά την προσβολή της αξιοπρέπειάς τους.

Εμεις ρωτάμε: Είναι δυνατόν οι εργάτες να κάνουν μια απλή παράσταση στο επικουρικό τους και οι υπάλληλοι την άλλη μέρα να τους καταγγέλλουν σε φασίστες; Λοιπόν η "ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ" ΑΥΤΗ ΕΙΧΕ ΩΣ ΕΞΗΣ:

Στις 12.12.95 και ώρα 15 μμ. (την ώρα δηλ. που οι υπάλληλοι είχαν μόλις σχολάσει) ομάδα οικοδόμων με επικεφαλής τον Κερασούνλη (ηγετικό στέλεχος του ψευτο ΚΚΕ) εισβάλλει στην αίθουσα του Δ.Σ. του Ταμείου που συνεδρίαζε και αρχίζουν: μερικές μπουνιές σε διευθυντικά στελέχη, ξηλώνουν τις ταμπέλες από τις αίθουσες, προπηλακίζουν τα μέλη του Δ.Σ. και τα διώχνουν βίαια από την αίθουσα, κλειδώνουν μέσα στο γραφείο του Προέδρου του Ταμείου 2 διευθυντές, καταστρέφουν το μαγνητόφωνο που χρησιμοποιείται για τα πρακτικά του Δ.Σ., ο Πρόεδρος βγαίνει σηκωτός από το κτίριο και λιποθυμά μια υπάλληλος που έγραφε τα πρακτικά.

Στο τέλος της... παράστασης αυτής ο Κερασούνλης και οι τραμπούκοι του δηλώνουν: «Είμαστε οι μόνοι αρμόδιοι για την αποκατάσταση της δημοκρα-

τίας και της νομιμότητας». Φεύγουν και η "εργατική παράσταση" τελειώνει...

Την άλλη μέρα το Δ.Σ. του συλλόγου των υπαλλήλων σε έκτακτη συνεδρίασή του (μέλος του οποίου είναι και η σ. Στάη) καταγγέλλει αυτή την επίθεση σαν προμελετημένη, φασιστική και τραμπούκικη, που έγινε μάλιστα με ασφαλίτικο τρόπο και σχέδιο. Η καταγγελία ψηφίστηκε ομόφωνα σε ολομέλεια των υπαλλήλων του ΤΕΑΕΔΕ της 19.12.95.

Έτσι, λοιπόν, ο Ριζοσπάστης, που μόνο ψέμα μπορεί να σερβίρει στους αναγνώστες του, παρουσίασε τη βάρβαρη αυτή επίθεση σαν... παράσταση της εργατικής τάξης.

Το ψευτοΚΚΕ εδώ και 5 χρόνια περίπου παλεύει να κλείσει αυτό το Ταμείο και να συγχωνευθεί στο ΙΚΑ. Ένα Ταμείο που είναι ανταποδοτικό, και μάλιστα από τα πιο πλούσια οικονομικά των Επικουρικών Ασφαλιστικών Ταμείων.

Ελέγχοντας το συνδικάτο των οικοδόμων (από τα ελάχιστα που έχουν μείνει στην κυριαρχία του) το ψευτοΚΚΕ επιδιώκει προφανώς και τον απόλυτο έλεγχο των συντάξεων μέσω του ΙΚΑ.

Το Ταμείο αυτό σα Νομικό Πρόσωπο Δημοσίου Δικαίου έχει δικό του προϋπολογισμό και δεν επιβαρύνει τον Κρατικό προϋπολογισμό. Αν πάει στη ρουφήτσα του ΙΚΑ, που διαρκώς "τραβάει" από το κράτος δανεικά για να πληρώνει τις συντάξεις, τότε το ψευτοΚΚΕ θα βρει άλλα "επαναστατικά" συνθήματα για να σύρει τον κλάδο σε νέες περιπέτειες. Επιπλέον, όταν η διοίκηση του Ταμείου είχε ζητήσει από το αρμόδιο Υπουργείο Κοιν. Ασφαλίσεων την έγκριση να αυξήσει τις συντάξεις των οικοδόμων, κάποιος Αναγνώστης-πυλός -τσιράκι μέχρι σήμερα του Κερασούνλη και αρμόδιος της Δ/νσης αναλογιστικών μελετών του ίδιου Υπουργείου- εισηγήθηκε τη μη αύξηση των συντάξεων με το επιχείρημα ότι "κρίνει ότι το Ταμείο δε θα πάει καλά οικονομικά", και εισηγείται διαρκώς τη συγχώνευση του ΤΕΑΕΔΕ στο ΙΚΑ.

Τελευταίος υπουργός που αντιστάθηκε στο κλείσιμο του Ταμείου ήταν ο Φοίβος Ιωαννίδης (αυτοδυναμικός), με αποτέλεσμα την πτώση του το Σεπτέμβριο του '95 από τον Παπανδρέου. Στη θέση του μπήκε ο "κνίτης" εισοδηστές Τζουμάκας, που μόλις ανέλαβε δήλωσε ότι το ΤΕΑΕΔΕ θα συγχωνευθεί στο ΙΚΑ.

Επειδή όμως αντιστέκονται η ΠΑΣΚΕ των οικοδόμων και η διοίκηση του ΤΕΑΕΔΕ, γι' αυτό το προσχέδιο της συγχώνευσης δεν το έχει υπογράψει ακόμα. Στο διάστημα λοιπόν αυτό ο σοσιαλφασισμός εντείνει τις επιθέσεις του, όπως αυτή η τελευταία.

Όσο για το Ριζοσπάστη, πριν καταγγείλει τους υπαλλήλους και την... αστική διοίκηση του Ταμείου αυτού για βόλεμα, καλά θα κάνει να πει στο πρωτοπαλικάρο του να σταματήσει να ζητάει (όπως μάθαμε τελευταία) 5χίλιαρα από τους άνεργους οικοδόμους προκειμένου να τους δώσει ένα χαρτί για να πάρουν το επίδομα ανεργίας...

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15θήμερη εφημερίδα
της ΟΑΚΚΕ

Υπεύθυνος σύμφωνα
με το νόμο

Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35

5ος όροφος

Τ.Κ. 104 32 Αθήνα

Τηλ. 5241058

Ετήσια συνδρομή: 3.600

Εξαμηνιαία: 1.800

ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΣ ΦΑΣΙΣΜΟΣ, ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ ΚΑΙΡΟΣΚΟΠΙΣΜΟΣ

Μισητοί από το λαό όσο κανένας άλλος και απομονωμένοι στην εντέλεια οι αναρχικοί έδωσαν την ευκαιρία στην αστική τάξη να τους καταδικάσει ποδοπατώντας κάθε δικονομική αρχή.

Ασφαλώς οι αναρχικοί είναι οι τελευταίοι που θα μπορούσαν να απαιτήσουν σεβασμό δικονομικών αρχών, γιατί αυτό είναι ένα δημοκρατικό αίτημα που εκφράζει τη στάση των μαζών απέναντι στους αστικούς θεσμούς σε μια εποχή αστικής κυριαρχίας σαν τη σημερινή. Δεν είναι τυχαίο ότι πριν καταδικασθούν οι αναρχικοί ποδοπατήσαν το συγκεκριμένο δικαστήριο με τον ίδιο τρόπο που έχουν συμπεριφερθεί στα σχολεία, στους δημοσιογράφους ή στις πολιτικές εκδηλώσεις. Είναι λοιπόν ένοχοι απύθμενης υποκρισίας όλοι οι υπερασπιστές του εξαρχειώτικου αναρχισμού, όταν προσπαθούν σήμερα να εμφανιστούν σα δημοκρατική πρωτοπορία καταγγέλλοντας δίκες και δικαστήρια.

Οι μόνοι που μπορούν να καταγγείλουν αυτές τις εκτραματικές δίκες και να διακρίνουν τον καλοκρυμμένο φασισμό της δικαστικής εξουσίας στην Ελλάδα είναι οι πραγματικοί δημοκράτες, δηλαδή οι βαθιοί αντίπαλοι του εξαρχειώτικου αναρχισμού. Μόνο εκείνοι είναι σε θέση να ξέρουν ότι οι αναρχικοί το μόνο που κάνουν όλη αυτή την περίοδο του ήρεμου αστικού κοινοβουλευτισμού είναι να συντηρούν και να καλλιεργούν παραπέρα τα φασιστικά αντανακλαστικά της άρχουσας τάξης και τις χειρότερες προλήψεις των καθυστερημένων πολιτικά τμημάτων του λαού. Αυτά τα αντανακλαστικά και αυτές οι προλήψεις θα φανούν χρήσιμα στην εποχή της μοιραίας φασιστικής, ή μάλλον σοσιαλφασιστικής, επίθεσης.

Χάρη στον εξαρχειώτικο αναρχισμό οι ασφαλίτες έχουν γυμναστεί στο να μισούν και να κακοποιούν καθετί που έχει σχέση με μαχητική λαϊκή διεκδίκηση, οι δικαστές καθετί που έχει σχέση με αντιμιλιταρισμό, οι μικροαστοί καθετί που έχει σχέση με αντιεθνικισμό και κριτική του γραφειοκρατικού σχολείου, ενώ οι πάντες έχουν αναγνωρίσει στους κνίτες το δικαίωμα να υπερασπίζονται με τη δικιά τους βία τα συμφέροντα του υποτιθέμενου "λαϊκού κινήματος" τσακίζοντας του παρείσακτους κάθε είδους, όταν επιχειρούν να μπουν στα κατεχόμενα από αυτούς άσυλα.

Ενώ λοιπόν γυμνάζει την αντίδραση, ο αναρχισμός είναι προορισμένος να εξαφανίζεται όταν αυτή η αντίδραση στρέφεται ενάντια στην πολιτική δημοκρατία και την αληθινή επανάσταση. Ήταν η πολιτική δημοκρατία της επαναστατικής αριστεράς και το πλατύ δημοκρατικό ρεύμα που μπήκε μπροστά στο Πολυτεχνείο του 1973 και όχι ο αναρχισμός, που σε καμία στιγμή δεν έβαλε τη σφραγίδα του στον αντιφασιστικό αγώνα. Ούτε στη μεταπολίτευση έπαιξε ο αναρχισμός κανένα ρόλο, πέρα από το να ρίχνει μολότοφ στις πλάτες των διαδηλώσεων της αντικινητικής αριστεράς.

Αλλά και τελευταία, στη διάρ-

κεια της εθνικιστικής υστερίας που ξέσπασε με δίκες ενάντια στους υπερασπιστές του δικίου της Δημοκρατίας Μακεδονίας, ο εξαρχειώτικος αναρχισμός έλειψε, όπως έλειψε από κάθε καταγγελία για τα εγκλήματα του ορθόδοξου νεοφασισμού. Και όχι μόνο έλειψε, αλλά υιοθέτησε την κεντρίστικη θέση "κάτω όλοι οι εθνικισμοί", θέση που έβαζε στο ίδιο τσουβάλι Έλληνες και Μακεδόνες, Βόσνιους και Σέρβους, και έφτασε να καμαρώνει για τη θέση του ότι "ο αντιεθνικισμός είναι μια αντεστραμμένη μορφή εθνικισμού".

Τότε, στη μαυρίλα '91-'93, οι αληθινοί αντιεθνικιστές και επαναστάτες δεν είχαν καλά λόγια να ακούσουν από τους φιλελεύθερους και ούτε σεντόνια συμπάρτασης από τις σπήρες της *Ελευθεροτυπίας*, παρά μόνο πού και πού κανένα πνιγμένο ηρωικό σχόλιο μέσα στο χείμαρρο του αντιμακεδονικού σοβινισμού.

Αντίθετα, τώρα ο εξαρχειώτικος αναρχισμός βρίσκει πραγματικά γενναιόδωρη προστασία στις φούστες των φιλελεύθερων που τόσο πολύ περιφρονεί και στον ανθρωπισμό των οποίων καταφεύγει, όταν ζητάει αποφυλάκιση του Καλαρέμα ή αποφυλάκιση ή και αθώωση των "αγωνιστών" του Πολυτεχνείου.

Στο βάθος καταφεύγει στο λαό για να ζητήσει συμπάρταση ενάντια στη δικαστική αυθαιρεσία, τους κατασταλτικούς μηχανισμούς, τους δημοσιογράφους κ.λπ. Καταφεύγει στο λαό, ενώ ό,τι κάνει το κάνει στο όνομα της αλλοτρίωσης του λαού, το κάνει επειδή κατ' αυτόν αυτός ο λαός είναι ανίκανος για οτιδήποτε το επαναστατικό, επειδή ο λαός "δεν ξέρει" και ακούει τους "πουλημένους κονδυλοφόρους" της αστικής τάξης και υποτάσσεται στα κελεύσματά τους.

Αυτή είναι η μεγάλη αντίφαση του εξαρχειώτικου αναρχισμού: Η πίστη του στην ποταπότητα των μαζών και η σχεδόν ταυτόχρονη επίκλησή του στην προστασία τους και στην ανθρωπιά τους. Το αναρχικό δράμα εξελίσσεται πάντα σε δύο φάσεις: Στην πρώτη επιτελείται η απρόκλητη επίθεση ενάντια στους κατασταλτικούς μηχανισμούς του κράτους και την αποβλάκωση των μαζών και στη δεύτερη η άμυνα από τους κατασταλτικούς μηχανισμούς του κράτους σε συμμαχία με τις αποβλακωμένες μάζες.

Ακριβώς εκεί το εξαρχειώτικο Πολυτεχνείο του 1990 και του 1995 διαφέρει από το Πολυτεχνείο του 1973. Πρόκειται για τη διαφορά ανάμεσα στη φάρσα και την τραγωδία, διαφορά που δεν την καταλαβαίνουν ακόμα και καλοπροαίρετοι υπερασπιστές των σπαζοτζαμάκιδων του '95.

Αυτοί οι τελευταίοι φωνάζουν για την αθωότητα των παιδιών που "περιφρονούν το καθεστώς του χρήματος" (δεν περιλαμβάνονται βέβαια σ' αυτούς ξεσκολισμένοι πρώην τραμπούκοι του ψευτοΚΚΕ σαν το Διαμαντόπουλο), όπως το περιφρονούσε και η εξέγερση του '73.

Όμως το '73 η συντριπτική πλειοψηφία του λαού ήταν με πά-

θος δίπλα στο Πολυτεχνείο και ολάκερη η πολιτική δημοκρατία ριγόσε για ελευθερία. Τότε χιλιάδες και εκατοντάδες χιλιάδες λαού κρατούσαν στην αγκαλιά τους το Πολυτεχνείο.

Τώρα χιλιάδες, εκατοντάδες χιλιάδες και εκατομμύρια του ελληνικού λαού ήταν με πάθος ενάντια στους καταληψίες, και δεν ήταν τα ΜΜΕ που έφτιαξαν αυτό το κλίμα, όπως εξακολουθεί να πιστεύει ο εξαρχειώτικος αναρχισμός, καθοδηγημένος ιδιαίτερα από την αντιΜΜΕ εκστρατεία του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΝ. Αυτός καταγγέλλει μαζί με το σοσιαλφασισμό τη δικτατορία των ΜΜΕ σαν τη νέα μορφή χούντας στην εποχή της "νέας τάξης".

Όμως στη δικτατορία υπήρχε μόνο ΜΙΑ πραγματικά δικτατορική τηλεόραση, που ασταμάτητα συκοφαντούσε το Πολυτεχνείο. Αλλά ένα Πολυτεχνείο που το κάνουν οι μάζες δεν μπορεί να συκοφαντεί, γιατί ποτέ οι μάζες δεν περιμένουν να βρουν το δίκιο τους ούτε το άδικο τους από καμιά τηλεόραση.

Αυτό ισχύει για καθετί που κάνει ο εξαρχειώτικος αναρχισμός. Πουθενά, σε κανένα του χτύπημα δεν έχει μαζί του το λαό, γιατί κανένα του χτύπημα δεν αντιπροσωπεύει τη λαϊκή θέληση. Καμία του επίθεση σε υπουργεία, σε συνεργεία τηλεόρασης, σε ΜΑΤ, σε βιτρίνες, καμία του καταστροφή σε κτίρια, σχολεία, πανεπιστήμια κ.ά., κανένα κάψιμο σημαίας, κανένα μαύρισμα τοίχου, κανένα κάψιμο αυτοκινήτου δεν αντιπροσωπεύει τη λαϊκή θέληση. Όλα αυτά είναι τουλάχιστον πραξικοπηματισμός, και ο ελληνικός λαός έχει μάθει να μισεί τον πραξικοπηματισμό επειδή αυτός είναι πάγιο εργαλείο του σοσιαλφασισμού.

Ανώτερος πραξικοπηματισμός από το 17νοεμβρίτικο και τον κνίτικο δεν υπάρχει: Δολοφονίες, απεργίες ομηρίας του λαού, κλεισίματα δρόμων και μπλοκς σε υπουργεία, αυτές είναι οι μέθοδοι του σοσιαλφασισμού και ο λαός τις μισεί. Ο λαός αγαπάει ό,τι είναι δικό του, και αυτή την εποχή που αναζητεί τους αληθινούς του εχθρούς μέσα στο σκοτάδι και που αυτοί οι εχθροί δε χρησιμοποιούν την ωμή βία εναντίον του ο λαός δε θέλει καμία απολύτως βία. Θέλει το χρόνο να σκεφτεί και να ερευνησει, ενώ περιμένει και τα γεγονότα για να ξεκαθαρίσει.

Αυτός είναι ο ένας λόγος που ο εξαρχειώτικος αναρχισμός είναι θανάσιμα απομονωμένος. Ο άλλος είναι ότι ούτε ο ίδιος υποστηρίζει τη βία του. Ο εξαρχειώτικος αναρχισμός δεν είχε ποτέ το πολιτικό και ιδεολογικό σθένος να υποστηρίξει τη δικιά του πρωτοβουλιακή βία.

Με γνήσιο μικροαστικό οππορουνισμό θέλει να ρίχνει πάντα το βάρος του στη βία του κράτους και περιμένει τη στιγμή αυτή της βίας για να εμφανίζεται και ο θύμα, πάντα σε άμυνα και υποχώρηση, πάντα κακομοίρης και κυνηγημένος, για να εξασφαλίζει τα πλατιά του μέτωπα του με το σοσιαλφασισμό, τους φιλελεύθερους και κάθε άλλο "εχθρό των μπάτσων". Έτσι, πριν το κράτος χτυπήσει δεν υπήρ-

χε ποτέ επίθεση με μολότοφ, ποτέ σπάσιμο και κάψιμο, ποτέ μπούκα του αναρχισμού. Ποτέ ο καιροσκοπισμός τους να μαζεύουν μέσα στους κόλπους τους και γύρω τους κάθε ιδεολογική τάση και κάθε καρυδιάς καρύδι δεν τους άφησε να υπερασπίσουν έστω και το θεωρητικό δίκιο της δικιάς τους βίας, όπως θα έκανε ένας αναρχισμός στοιχειωδώς αξιοπρεπής. Ούτε και σήμερα, που ο αναρχισμός έρχεται στην επιφάνεια σαν πολιτικό ρεύμα, δε βγαίνει να πει στο λαό μέσα από τις τηλεοράσεις και τον Τύπο ούτε μέσα στις συνθήκες των δικών τ' γίνεται σ' αλήθεια με τις καταστροφές και τη βία των δρόμων. Γι' αυτά τα πιο φλέγοντα ζητήματα της πολιτικής διαμάχης, γι' αυτά τα σημεία στα οποία συγκεντρώνεται η κριτική των μαζών, ο εξαρχειώτικος αναρχισμός εξακολουθεί να μη λέει λέξη ή να ξεφεύγει με ψέματα και υπεκφυγές του τύπου "κάψαμε για να προφυλαχτούμε από τα δακρυγόνα" ή "μπήκαν προβοκάτορες και σπάσανε", ενώ ποτέ δεν έκαναν πολιτική καμπάνια ενάντια σε προβοκάτορες ούτε περιφρόνησαν με τη δική τους βία τις εκδηλώσεις τους.

Πραγματικά, αυτού του είδους ο αναρχισμός φτάνει τώρα μπροστά στα όριά του.

Τώρα μπορεί να ζησει μόνο αν γίνει πολιτικό ρεύμα, δηλαδή αν μιλήσει ανοιχτά μπροστά στο λαό, μιλήσει για όλα και εκφράσει θέσεις. Από το πρωί της 18ης Νοέμβρη και μετά δεν μπορεί να κρύβεται πίσω από τις κουκούλες. Αυτές τις κουκούλες του τις έβγαλε το ψευτοΚΚΕ για να κάνει τη δουλειά του και μετά να τον παραδώσει στην αστυνομία.

Αυτό σημαίνει ότι ήρθε η ώρα να ξεκαθαρίσει ο αναρχισμός με το σοσιαλφασισμό απ' έξω του και με τον αναρχοφασισμό μέσα του.

Αν το κάνει αυτό, θα βρει υποστήριξη από το δημοκρατικό κίνημα και τους επαναστάτες.

Εμείς σαν ΟΑΚΚΕ υποστηρίζουμε έτσι κι αλλιώς κάθε δημοκρατική διεκδίκηση των κατηγορούμενων αναρχικών και καταγγέλλουμε τις παράνομες και αυθαίρετες συνθήκες παρωδίας που προσδιόρισαν τις ποινές τους, καθώς και τις διακρίσεις, τους διαχωρισμούς, την ασφαλίτικη μορφή που πήραν οι ερωτήσεις του δικαστηρίου και την ελεεινή απαίτησή τους για δήλωση νομιμοφροσύνης. Έτσι, ζητούμε και την αποφυλάκιση των αναρχικών που καταδικάστηκαν μόνο με κριτήριο τη στάση απέναντι στο δικαστήριο και όχι με τη στάση τους απέναντι στα γεγονότα.

Ακόμα καταδικάζουμε την απόπειρα του ψευτοΚΚΕ, που ακόμα χειρότερα από ό,τι το δικαστήριο προσπαθεί να στρέψει τους συλληφθέντες ενάντια στην ηγεσία τους και να ομολογήσουν ταυτόχρονα ότι απλά εγκλωβίστηκαν στο Πολυτεχνείο, προκειμένου να αθωωθούν. Επειδή πράγματι το ψευτοΚΚΕ είναι ο χειρότερος ασφαλίτης επιτίθεται σήμερα όχι για να ανατρέψει πολιτικοϊδεολογικά τις χειρότερες εκδηλώσεις του εξαρχειώτικου αναρχισμού, αλλά για να εξοντώσει φυσικά το πιο αντικινη-

κο τμήμα της ηγεσίας του, που εκφράζεται συγκεκριμένα από το Βλασσόπουλο.

Όμως η πολιτική δημοκρατία και οι προλετάριοι επαναστάτες δεν μπορούν σήμερα να κάνουν ένα δημοκρατικό κίνημα συμπάρτασης στους αναρχικούς όσο οι ίδιοι δεν μπαίνουν στο δημοκρατικό κίνημα, όσο δηλαδή η δράση τους έρχεται σε μετωπική σύγκρουση με τις διαθέσεις και τις δημοκρατικές αρχές του ίδιου του λαού. Ο αναρχισμός μπορεί να μπει στο ρεύμα της δημοκρατίας μόνο αν διαχωρίσει τον εαυτό του από την απρόκλητη καταστροφή της δημόσιας περιουσίας και της περιουσίας προσώπων που δε μισήθηκαν από το λαό, αν δε διαχωριστεί από την απρόκλητη χρήση βίας, αν δε σταματήσει να χτυπάει μέσα από το σώμα εκδηλώσεων που δεν καθοδηγεί ο ίδιος. Αυτά όλα σημαίνουν στο βάθος ότι ο εξαρχειώτικος αναρχισμός θα πρέπει να διαχωριστεί από το σοσιαλφασισμό και το σοσιαλμπεριαλισμό. Σ' αυτή την περίπτωση οι διαφορές μας μαζί τους θα είναι εκείνες που χώριζαν πάντα τους πραγματικούς μαρξιστές με τους συνεπείς αναρχικούς, δηλαδή οι διαφορές ανάμεσα στο βιομηχανικό προλεταριάτο, από τη μια, και την καταστρεφόμενη μικροαστική τάξη και το λούμπεν προλεταριάτο, από την άλλη.

Αυτές είναι διαφορές που οδηγούν σε περιόδους πολιτικής συμμάχιας σε περιόδους πολιτικής σύγκρουσης, πάντα πάντα στο έδαφος της μόνιμης και ανεπιδιόρθωτης ιδεολογικής πάλης για την κατάκτηση της καρδιάς και του μυαλού της επαναστατικής πρωτοπορίας.

Πρύτανης των ΚΝΑΤ

Απαντώντας, στη δημοσίευση των πρακτικών της Συγκλήτου του Πολυτεχνείου απ' την εφημερίδα *Ελευθεροτυπία* ο πρύτανης Μαρκάτος γράφει:

«Το θέμα του Ασύλου έθεσε ο Πρύτανης στο σώμα, ως νομικά και ουσιαστικά όφειλε, γύρω στις 17.30, μια και φυσικά αυτό ήταν και το μόνο θέμα σύγκλησης της Συγκλήτου (άρθρο 2 Ν. 1268). Διεπιστώθη ότι το Ασυλο είχε καταλυθεί από τους ταραξίες οι οποίοι παρεμπόδιζαν την ελεύθερη έκφραση εφόσον, για παράδειγμα, ηρνούσαν πρόσβαση στα μεγάφωνα και στους χώρους του Πολυτεχνείου τόσο της Συγκλήτου όσο και της ΕΦΕΕ (σ.σ. υπογράμμισή δική μας). Από εκείνη τη στιγμή και πέρα το θέμα για μας ήταν πρακτικό και όχι θεσμικό ή ιδεολογικό, δηλαδή πώς θα προστατεύοντο κατά το καλύτερο δυνατό τρόπο οι ανθρωπίνες ζωές, η σωματική ακεραιότητα προσώπων και η Δημόσια περιουσία» (*Ελευθεροτυπία*, 8/12).

Ακριβώς! Το άσυλο δεν καταλύθηκε επειδή το Πολυτεχνείο έγινε ορμητήριο του εξαρχειώτι-

ΨΕΥΤΟΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΕΣ: ΚΥΡΙΑ ΜΟΡΦΗ ΤΟΥ ΡΩΣΙΚΟΥ ΦΑΣΙΣΜΟΥ

Με τις τελευταίες εκλογές στη Ρωσία οι ψευτοκομμουνιστές αναδείχθηκαν σε πρώτο κόμμα. Ο παγκόσμιος σοσιαλφασισμός βγάζει κραυγές νίκης, γιατί αυτό το εκλογικό αποτέλεσμα έρχεται να κορυφώσει την πορεία της σοσιαλφασιστικής "αριστεράς" προς την εξουσία σε όλη την ανατολική Ευρώπη. Ο τελευταίος που θα μπορούσε να αιφνιδιαστεί από μια τέτοια εξέλιξη είναι η ΟΑΚΚΕ, που δεν έπαψε ούτε στιγμή να ξεσκεπάζει τον πραγματικό χαρακτήρα της δήθεν κατάρρευσης των σοσιαλφασιστικών καθεστώτων της ανατολικής Ευρώπης, και κυρίως της Ρωσίας.

Η λεγόμενη "επιστροφή των κόκκινων" δεν είναι παρά η επιβεβαίωση της κυριαρχίας της γραφειοκρατικής μονοπωλιακής αστικής τάξης της Ρωσίας στην ίδια τη Ρωσία, καταρχήν, και στις χώρες του πρώην συμφώνου της Βαρσοβίας -με εξαίρεση την Τσεχία και την ανατολική Γερμανία-, στη συνέχεια.

Οι ψευτοκομμουνιστές των Ζιουγκάνοφ και Αντίλοφ δεν είναι παρά μια από τις μεταμφιέσεις που χρησιμοποιεί το ρωσικό γραφειοκρατικό μονοπώλιο, για να εμποδίσει την κυριαρχία του και να σύρει πίσω του ολόκληρο το ρωσικό λαό και τους λαούς της πρώην ΕΣΣΔ και της Ανατολικής Ευρώπης στο "νέο μεγάλο πατριωτικό πόλεμο" ενάντια στη δυτική Ευρώπη.

Τα κόμματα του Ζιουγκάνοφ, του Ζιρινόφσκι, του Τσερνομίρντιν, το Αγροτικό κόμμα και τα περισσότερα από τα άλλα μικρότερα δεν είναι παρά μορφές έκφρασης του ίδιου μετώπου εξουσίας και αντιπροσωπεύουν είτε ξεχωριστά τμήματα της μεγαλοαστικής τάξης που συγκροτούν αυτό το μέτωπο είτε διαφορετικές πολιτικές ταχτικές των ίδιων τμημάτων της άρχουσας τάξης. Είναι όλα αυτά κόμματα του πολέμου και του σοσιαλφασισμού, και είναι φυσικό που έχουν τώρα επικεφαλής τους το τυπικό σοσιαλμπερλιόζο κόμμα, δηλαδή το ψευτοκομμουνιστικό του Ζιουγκάνοφ.

Οι ψευτοκομμουνιστές είναι πολιτική έκφραση της παλιάς γραφειοκρατικής νομενκλατούρας που έμεινε γραφειοκρατική, δηλαδή που κυριαρχεί στα τμήματα εκείνα του κρατικού μονοπώλιου που έμειναν κρατικά. Τέτοιο τμήμα είναι το μονοπώλιο της στρατιωτικής βιομηχανίας, που είναι το κατεξοχήν μονοπώλιο και κυριαρχεί απέναντι σε όλα τα άλλα.

Σύμφωνα με την παγκόσμια εξίσωση του σοσιαλφασισμού "κρατικό ίσον σοσιαλιστικό", οι ψευτοκομμουνιστές, σα διαχειριστές του κρατικού μονοπώλιου, εμφανίζονται σαν εκπρόσωποι της σοσιαλιστικής ή κομμουνιστικής πλευράς των ρωσικών μορφών ιδιοκτησίας μετά την περεστρόικα. Οι ψευτοκομμουνιστές έχουν τη θεωρία ότι η παλινόρθωση του καπιταλισμού δεν έχει πραγματοποιηθεί στη Ρωσία σε όλη τη γραμμή, γιατί δεν έχουν ιδιωτικοποιηθεί όλες οι κρατικές επιχειρήσεις.

Σύμφωνα με τη θεωρία του, ότι δεν έχει ιδιωτικοποιηθεί είναι σο-

σιαλιστικός παράγοντας της οικονομίας, και αυτός ο σοσιαλιστικός παράγοντας της ρωσικής οικονομίας αντιπαλεύει διαρκώς τον καπιταλιστικό παράγοντα της ρωσικής οικονομίας, δηλαδή το ιδιωτικοποιημένο τμήμα των μονοπωλίων, ή τις μη μονοπωλιακές αστικές επιχειρήσεις που άνθισαν κυρίως μετά την περεστρόικα.

Σύμφωνα με αυτή την ανάλυση, το ζήτημα του καπιταλιστικού χαρακτήρα της σημερινής Ρωσίας δεν έχει κλείσει. Όποιος βέβαια ξέρει δυο κολυβόγραμμα από μαρξισμό μπορεί να καταλάβει την απάτη που κρύβεται πίσω από έναν τέτοιο ισχυρισμό. Για τους μαρξιστές η ταξική φύση της κρατικής ιδιοκτησίας κρίνεται από το χαρακτήρα του κράτους. Όταν το κράτος είναι αστικό, τότε και η κρατική ιδιοκτησία είναι ιδιοκτησία της αστικής τάξης.

Το ρωσικό κράτος της εποχής της περεστρόικα και της μεταρρύθμισης, όπως και το κράτος της μπρεζνιεφικής εποχής, είναι κράτος της μονοπωλιακής αστικής τάξης νέου τύπου, μιας ιμπεριαλιστικής τάξης που ήταν υποχρεωμένη ιστορικά να πάρει τον πολεμικό δρόμο της χιτλερικής Γερμανίας για να εξασφαλίσει την παγκόσμια ηγεμονία. Ο ταξικός χαρακτήρας αυτού του κράτους έχει κλείσει από τη δεκαετία του 1960 και η μετατροπή του σε σοσιαλιστικό μπορεί να γίνει μόνο με μια μέθοδο που ονομάζεται σοσιαλιστική επανάσταση.

Ωστόσο οι ψευτοκομμουνιστές έρχονται ξανά στην εξουσία δίχως καμιά επανάσταση. Είναι μάλιστα τόσο "επαναστάτες", ώστε μαζί με το Ζιρινόφσκι να έχουν βγάλει κοινό πρόεδρο της προηγούμενης Δούμας τον πρόεδρο του Αγροτικού κόμματος. Αυτό το κόμμα εκφράζει τα συμφέροντα των διευθυντών των κολχόζ, που εξακολουθούν να κυριαρχούν σε αυτά ανεξάρτητα αν έμειναν σαν τέτοια ή μετασχηματίστηκαν σε ιδιωτικούς συνεταιρισμούς. Το αγροτικό κόμμα είναι, σαν κόμμα των κολχόζ, πιστός σύμμαχος των ψευτοκομμουνιστών και είναι κόμμα από τα πιο σοσιαλφασιστικά-αντιευρωπαϊκά της σημερινής Ρωσίας.

Αλλά και το κόμμα του Τσερνομίρντιν "Το σπίτι μας η Ρωσία", που είναι το τρίτο κόμμα σ' αυτές τις εκλογές και πρακτικά διαχειρίζεται περισσότερο από όλα τα άλλα την εξουσία, είναι ένα κόμμα του κρατικού μονοπώλιου. Η διαφορά με το ψευτοκομμουνιστικό βρίσκεται στη διαφορά του Ζιουγκάνοφ με τον Τσερνομίρντιν. Ο Ζιουγκάνοφ είναι ο κλασικός νομενκλατουρίστας, ο πολιτικός εκφραστής της συνολικής κρατικής γραφειοκρατίας, ο μεγαλοαστός δίχως ατομικές μετοχές. Ο Τσερνομίρντιν είναι ο οικονομικός αρχηγός του στρατιωτικοβιομηχανικού συμπλέγματος, ο πρώην διευθυντής και ιδρυτής της Gazprom (γράφουμε γι' αυτήν σε άλλο άρθρο στο σημερινό φύλλο της Ν.Α.) και μεγαλομέτοχός της. Το "Σπίτι μας η Ρωσία" είναι το κόμμα της νομενκλατούρας που απόσπασε η ίδια μέσα από την περεστρόικα και τη μεταρρύθμιση τμήμα του κρατι-

κού μονοπώλιου για τον εαυτό της, δηλαδή ιδιοποιήθηκε τμήμα της συλλογικής ιδιοκτησίας όχι απλά της ρωσικής, αλλά της σοβιετικής νομενκλατούρας. Ασφαλώς οι ψευτοκομμουνιστές δεν είναι έξω από αυτή τη διαδικασία.

Η στενή σύνδεσή τους με την ιδιωτικοκαπιταλιστική νομενκλατούρα τύπου Τσερνομίρντιν αποδειχνεται από τη συμμετοχή τους με εκπροσώπους μέσα στη σημερινή κυβέρνηση Γέλτσιν, και πιο πολύ με την έγκριση που έδωσαν στη Δούμα για την τοποθέτηση του ανθρώπου της Gazprom, του "μονεταριστή" Ντουμπίνιν, επικεφαλής της κεντρικής τράπεζας της Ρωσίας. Επιπλέον ηγετικά στελέχη της εκλογικής λίστας Ζιουγκάνοφ χρηματοδοτούνται από την τράπεζα της νέας ιδιωτικής νομενκλατούρας, τη Μοστ (Monde, 12.12.95).

Σε ό,τι αφορά τώρα τη σχέση των ψευτοκομμουνιστών με το Ζιρινόφσκι, δε φαίνεται να εκφράζουν διαφορετικά τμήματα της μεγαλοαστικής τάξης, παρά διαφορετικές τακτικές εκφράσεις της στρατηγικής του πολέμου. Είναι και τα δύο κατεξοχήν κόμματα του πολέμου και, σαν τέτοια, κόμματα του στρατού.

Η πολιτική αιχμή του Ζιρινόφσκι είναι ενάντια στον τρίτο κόσμο, ενώ του Ζιουγκάνοφ ενάντια στη Δύση. Από αυτή την άποψη το κύριο βάρος του σοσιαλμπερλιόζου ανήκει στο φασισμό τύπου Ζιουγκάνοφ και όχι σε εκείνον τύπου Ζιρινόφσκι. Ο Ζιρινόφσκι μιλάει σα μεγαλορόσος Άρειος ενάντια στους μαύρους και τους μελαμψούς και απειλεί διαρκώς με τη ρωσική πολεμική μηχανή την ισλαμική κεντρική Ασία της πρώην ΕΣΣΔ, τον Καύκασο (όπου θέλει να σβήσει την Τσετσενία), την Πολωνία και πιο πολύ το Αφγανιστάν, το Πακιστάν και την Ινδία. Αντίθετα, ο Ζιουγκάνοφ καλεί διαρκώς σε μέτωπο τον τρίτο κόσμο και το ισλάμ ενάντια στην Ευρώπη και τις ΗΠΑ. Γι' αυτό η φρασεολογία του Ζιουγκάνοφ είναι αντικαπιταλιστική - εθνικιστική, όπως κάθε γνήσια χιτλερική φρασεολογία, ενώ εκείνη του Ζιρινόφσκι είναι εθνικιστική.

Είναι φανερό ότι πρόκειται για δυο συμπληρωματικές μορφές της ίδιας στρατηγικής. Η κύρια μορφή πολιτικής προπαγάνδας του σοσιαλφασισμού, που αντιστοιχεί στην κύρια αιχμή της ρωσικής στρατιωτικής επίθεσης, είναι η αντιδυτική και εκφράζεται από τους ψευτοκομμουνιστές του Ζιουγκάνοφ. Η δευτερεύουσα είναι η αντιτριτοκοσμική και εκφράζεται από το Ζιρινόφσκι. Όμως η αντιδυτική στρατηγική δεν μπορεί να λειτουργήσει δίχως την αντιτριτοκοσμική.

Την ώρα δηλαδή που ο Ζιουγκάνοφ καλεί στο αντιδυτικό μέτωπο τον τρίτο κόσμο, κάποιος πρέπει να στηρίζει τη διείσδυση του ρωσικού σοσιαλμπερλιόζου στον ίδιο τον τρίτο κόσμο. Η επίθεση στη Δύση, για παράδειγμα, δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί αν η Ρωσία δε βγει στις θερμές θάλασσες, δηλαδή στον Ινδικό ωκεανό, για να περικυκλώσει την Ευρώπη και να κό-

ψει τους θαλάσσιους δρόμους της Ιαπωνίας προς τα πετρέλαια του Κόλπου. Η εισβολή στο Αφγανιστάν υπηρετούσε αυτό το στρατηγικό στόχο. Ανάλογους στόχους υπηρετεί σήμερα η ρωσική επίθεση στον Καύκασο και στη Βοσνία, και τέτοιους θα υπηρετήσει η αυριανή επίθεση στην ενδιάμεση ζώνη: Βαλκάνια, Βαλτικές, Πολωνία. Πάντα λοιπόν θα χρειάζεται ένας Ζιρινόφσκι για να τις χειροκροτεί με πάθος και να ζητάει φυλετική εξόντωση, ενώ ένας Ζιουγκάνοφ θα ζητάει ειρήνη, διαπραγματεύσεις και συμπόρευση με τη Ρωσία.

Αυτό το παιχνίδι παίζεται χαρκτηριστικά στην Τσετσενία, όπου ο Ζιρινόφσκι εκφράζει την απαραίτητη ωμή βία στους Τσετσένους, ενώ ο Ζιουγκάνοφ και οι μικρότερης εμβέλειας "κνίτες" καταγγέλλουν την εισβολή και προσπαθούν να προσεταιρισθούν τη ματωμένη Τσετσενία στην αντιδυτική και αντιτουρκική στρατηγική τους. Η σημερινή ρωσική στρατηγική με τα πολλά ταχτικά πρόσωπα και την πλούσια κατανομή των ρόλων είναι γι' αυτό ασύγκριτα πιο αποδοτική από εκείνη τη μονοπρόσωπη της μπρεζνιεφικής περιόδου.

Αυτή η πολυπρόσωπη ταχτική της κοινής σοσιαλμπερλιόζου στρατηγικής ευθύνεται και για τις πολύ αμβλυμένες αντιπαράθεσεις της ρωσικής πολιτικής σκηνής.

Είναι φυσικό να μη συγκρούονται βαθιά μεταξύ τους τα διαφορετικά πρόσωπα της ίδιας πολιτικής. Αυτό δε σημαίνει ότι δεν υπάρχουν πολιτικές δυνάμεις πραγματικά αντίθετες στη σοσιαλμπερλιόζου στρατηγική. Υπάρχουν, αλλά είναι αδύναμες. Πρόκειται για τις φιλελεύθερες αστικές δυνάμεις που εκφράζουν τα συμφέροντα της μεσαιας, μη μονοπωλιακής ρωσικής αστικής τάξης στη βιομηχανία, στο εμπόριο και στις υπηρεσίες. Πρόκειται για εκείνο το τμήμα της αστικής τάξης που ήταν μισοπαράνομο στην μπρεζνιεφική εποχή και που νόμιζε ότι ήρθε στα πράγματα με την περεστρόικα. Αυτές οι δυνάμεις εκπροσωπούνται από τους Γκαϊντάρ και Γιαβλίνσκι, ιδιαίτερα από το δεύτερο με το κόμμα του "Γιαμπλόνοκ", που ήρθε τέταρτο στις πρόσφατες βουλευτικές εκλογές και κατάφερε να μπει στη βουλή αφού ξεπέρασε το όριο του 5%.

Αυτό το τμήμα της αστικής τάξης δυτικού τύπου, που είναι αναπόφευκτα συνδεδεμένο με το δημοκρατικό ρεύμα της ρωσικής κοινωνίας και που θέλει την ενότητα και όχι τον πόλεμο με την Ευρώπη, είναι στόχος πραγματικών επιθέσεων από το σοσιαλφασιστικό κυρίαρχο μπλοκ των Γέλτσιν, Τσερνομίρντιν, Ζιουγκάνοφ, Ζιρινόφσκι. Το δημοκρατικό μπλοκ υπάρχει στην πολιτική σκηνή μόνο σαν πολιτικός φόρος που είναι υποχρεωμένοι να πληρώνουν οι σοσιαλφασιστές στη Δύση για να την καθησυχάζουν, την ίδια ώρα που δυναμώνουν τις υπέριμες κυκλωτικές τους κινήσεις σε όλη την υδρόγειο. Αν αυτό το μπλοκ δε δέχεται ανοιχτή σαρωτική επίθεση από τους σοσιαλφασιστές, είναι γιατί είναι αδύναμο. Η πολιτική του βάση είναι ένα τμήμα της νεολαι-

ας στις μεγάλες πόλεις, όμως όλος ο υπόλοιπος ρωσικός πληθυσμός είναι βυθισμένος μέσα στη βαρβαρότητα του τρικέφαλου εκτρόματος, που είναι ο μεγαλορωσισμός, ο ψεύτικος λενινισμός και η φασιστική ρωσική ορθοδοξία που καλλιεργούν ασταμάτητα εδώ και μια εφταετία οι σοσιαλφασιστές.

Η σχετική βέβαια πολιτική αδυναμία αυτού του ρεύματος δεν καθιστά ολόκληρα την ΚαΓκεΜπε, που φροντίζει να ξεκαθαρίζει αλλιώς την ίδια τη μη μονοπωλιακή αστική τάξη με 17νοεμβρίτικο τρόπο. Σύμφωνα με την εφημερίδα *Liberation* της 7.8.95, μέσα στα τελευταία 3,5 χρόνια έχουν εκτελεστεί 45 ιδιοκτήτες τραπεζών (των νέων μη κρατικών τραπεζών) και έχουν τραυματισθεί βαριά 23. Ένας από αυτούς, ο μεγαλύτερος σε δύναμη και επικεφαλής αυτής της αστικής τάξης ονόματι Κυβελίδης (ελληνικής καταγωγής) πριν εκτελεστεί είχε ότι "η αστυνομία είναι η κύρια πηγή πληροφοριών των δολοφόνων". Μια από τις πιο αγαπημένες μεθόδους εξόντωσης που ακολουθούν οι σοσιαλφασιστές είναι η δηλητηρίαση...

Να λοιπόν που το αποτέλεσμα των τελευταίων ρωσικών εκλογών δεν έχει τίποτα που να αιφνιάζει όποιον καταλαβαίνει ότι η μεγαλύτερη πολεμική μηχανή του πλανήτη δεν πεθαίνει ποτέ πριν νικηθεί.

Η άνοδος του κατεξοχήν σοσιαλφασιστικού κόμματος στην πρώτη θέση σημαίνει μόνο το πλησίασμα του πολέμου και όχι απλά μια ανησυχητική εξέλιξη. Όμως το μεγάλο πρόβλημα για τους λαούς δεν είναι ότι ξεπροβάλλει τώρα ο φασισμός απειλητικός στην ανατολή, αλλά ότι οι δυτικοί αστοί παρακολουθούν με αφάνταστη στενοκεφαλιά και υπεροψία την άνοδο του τέρατος. Κύρια όμως μέσα στα χρόνια όπου η Ρωσία έκανε τον "ψόφιο κοριό" κατάφερε να εξασφαλίσει μια προωθημένη θέση στο κέντρο λήψεως αποφάσεων της Δύσης, δηλαδή να έχει έναν ολόκληρο αφροσιωμένο φίλο στο πρόσωπο του ίδιου του προέδρου των ΗΠΑ Κλίντον.

Μόνο ένα τέτοιο υποκείμενο, που τόσο πιστά και βήμα-βήμα υπηρέτησε τη ρωσική γραμμή στο έγκλημα της Βοσνίας, θα μπορούσε να πει μετά την άνοδο του Ζιουγκάνοφ ότι η "δημοκρατία βαθαίνει στη Ρωσία" και ότι, συνακόλουθα, δεν υπάρχει κανένας λόγος ανησυχίας.

Λίγες εβδομάδες αφότου η Ρωσία ήρθε το πάνω χέρι στην Πολωνία και αφότου κατοχύρωσε την ύπαρξη της Μεγάλης Σερβίας, δίχως η χοντρόπετη ιμπεριαλιστική Δύση να ανησυχήσει, είναι φυσικό να έρθει στο προσκήνιο πάλι "δίχως καμιά ανησυχία" ο άνθρωπος που ετοιμάζει ένα χιτλερικού τύπου πόλεμο ενάντια στην Ευρώπη.

Αυτό που θα δοθεί σαν ανταλλαγμα στους δυτικούς γι' αυτή την κατανόηση είναι η συνέχιση της δυτικοφανούς κυβέρνησης Τσερνομίρντιν στο πλευρό του επίσης δυτικοφανούς αρχικαγκεμπίτη Γέλτσιν.

GAZPROM

Την Gazprom ο λαός μας την πρωτάκουσε με τη συμφωνία του φυσικού αερίου και την ξανακούει πάλι με τη συμφωνία για τον αγωγό πετρελαίου Ρωσίας-Βουλγαρίας-Ελλάδα.

Η Gazprom είναι η ρώσικη εταιρία που συμμετέχει ηγεμονικά στο κεφάλαιο και τη λειτουργία και των δύο αυτών έργων. Αξίζει να παραθέσουμε μερικά στοιχεία που ήρθαν πρόσφατα σε γνώση μας για τη Gazprom όχι μόνο για να πάρουμε μια εικόνα του "συνεταίρου μας", αλλά, κυρίως, για να συλλάβουμε την ποιότητα και το βάρος του σοσιαλιμπεριαλιστικού μονοπώλιου. Αυτό τόσο εύκολα το προσπερνάει όλη η ψευτομαρξιστική οικονομολογία, γιατί δεν εμπλέκεται με τον ίδιο τρόπο στην παγκόσμια αγορά με τον οποίο εμπλέκεται το αμερικάνικο, το γιαιπωνέζικο ή το ευρωπαϊκό μονοπώλιο. Το σοσιαλιμπεριαλιστικό μονοπώλιο πάνω απ' όλα είναι ένας άρπαγας.

Αντιγράφουμε λοιπόν από τη Monde της 12.12.95: «Ελέγχοντας το 94% της ρώσικης παραγωγής αερίου η Gazprom είναι το πιο μεγάλο μονοπώλιο του κόσμου. Η αξία του υπολογίζεται σε 250 και 900 δισ. δολάρια και απασχολεί 360.000 άτομα... (σε ένα άλλο άρθρο στο ίδιο φύλλο περιγράφονται οι πόλεις που έχει χτίσει η Gazprom στη Σιβηρία, πόλεις μέχρι 90.000 κατοίκους με μισθούς τριπλάσιους από τους μισθούς της υπόλοιπης χώρας, με τα πιο εξοπλισμένα σχολεία, υπερσύγχρονες κλινικές, κινηματογράφους, αθλητικά κέντρα κ.λπ. Η Gazprom φτιάχνει, εκτός από τις πόλεις, τους ατέλειωτους αυτοκινητόδρομους που τις συνδέουν με το κέντρο, τις σιδηροδρομικές γραμμές, τους αγωγούς φυσικά, τα λιμάνια κ.λπ.). Λέγεται ότι η Gazprom είναι ένα "κράτος μέσα στο κράτος". Είναι για τη ρώσικη οικονομία ότι είναι η ΚαΓκεΜπε για τη ρώσικη πολιτική: μια σκοτεινή, απέραντη και μυστική δύναμη.

Για να υπερασπίσει τα συμφέροντά της, η επιχείρηση χρηματοδοτεί πολλά κόμματα για τις εκλογές της 17 Δεκέμβρη. Ο Διευθυντής της Ρεμ Βιακχίρεβ αναγνωρίζει ότι χρηματοδοτεί "όλους τους λογικούς υποψήφιους".

Τα πραγματικά κέρδη της Gazprom είναι μυστικά, όμως εκτιμούνται σε περισσότερο από 6 δισ. δολάρια το χρόνο, πράγμα που την κάνει μια από τις πρώτες, αν όχι την πρώτη επιχείρηση του πλανήτη, σύμφωνα με τα κέρδη της. Ο Τοαρλι Μπλιτσερ, οικονομολόγος της Παγκόσμιας Τράπεζας, κριτικάρει το γεγονός ότι ενώ αυτή η τράπεζα είναι μια από τις πιο "αδιαφανείς" του κόσμου, οι παγκόσμιοι χρηματιστικοί οργανισμοί καλούνται να γεμίσουν με δισεκατομμύρια δολάρια το έλλειμμα του ρώσικου κρατικού προϋπολογισμού...

Η δύναμη αυτού του γίγαντα είναι τέτοια, ώστε πολλοί σκέφτονται ότι το αληθινό κέντρο εξουσίας δεν είναι ούτε στο Κρεμλίνο ούτε στο Κοινοβούλιο, αλλά εδώ, στο "σύμπλεγμα Gazprom", σε αυτό το μονοκόμματο κτίριο των 36 ορόφων με μάρμαρο και γυαλί που έχει θεμελιώσει βάθους 30 μέτρων...

Ο πρόεδρος της Ρεμ Βιακχίρεβ, 60 ετών, παλιός βοηθός του Τσερνομύρντιν, είναι αντιπροσωπευτικός τύπος αυτής της γενιάς των "κόκ-

κινων διευθυντών", που έγινε βιομηχανικό στέλεχος και μεταστράφηκε στον καπιταλισμό. Το όνομά του Ρεμ βγαίνει από τα αρχικά Ρεβολούσιον, Ένγκελς, Μαρξ. Έχει πάρει το παράσημο Λένιν και το παράσημο της Οκτωβριανής Επανάστασης.

Η Gazprom είναι μικτή εταιρία: το 40% ανήκει στο κράτος, το 15% στους υπαλλήλους, το 34% πουλήθηκε σε ρώσους πολίτες σε διάφορες περιοχές... Ένα άλλο 10% των μετοχών προορίζεται να πουληθεί στους ξένους, αλλά ακόμα δεν έχει πουληθεί και το κρατάει η εταιρία γιατί αρνείται να πουλήσει "αυτό το κόσμημα" στους ξένους.

Παρά τις πολλές υποσχέσεις που η Gazprom έχει δώσει, στην παγκόσμια αγορά **απαγορεύεται μέχρι σήμερα οποιαδήποτε αγορά ή πούληση μετοχών χωρίς την άδεια της διεύθυνσης** (η υπογράμμιση δική μας). Η Gazprom είναι ο πρώτος παραγωγός συναλλάγματος για τη Ρωσία (εισπράττει το 35% του συναλλάγματος). Το 38% των κρατικών εσόδων βγαίνει από τις ενεργειακές συνεισφορές. Από αυτό το ποσό το μισό δίνεται στο κράτος από την Gazprom.

Ωστόσο, πολλοί πολιτικοί άνδρες, λίγο "λογικοί", παραπονιούνται ότι οι φόροι που πληρώνουν οι γίγαντες της ρώσικης ενέργειας είναι γελοία χαμηλοί. Η επιχείρηση επωφελείται από φορολογικές ευκολίες και πληρώνει μόνο 30% δικαιώματα εκμετάλλευσης, αντί για 50% που δίνεται στο κράτος σε όλες τις χώρες που είναι μεγάλοι παραγωγοί ενέργειας...

Σύμφωνα με το ρώσικο Τύπο, ο πρωθυπουργός Τσερνομύρντιν είναι ένας από τους βασικούς ιδιώτες μετόχους της Gazprom. Αυτό το διαψεύδει η Gazprom. Ο πρωθυπουργός όμως σωπαίνει. Όμως στο Τσιόρνι Όρτρογκ, το χωριουδάκι που γεννήθηκε ο Τσερνομύρντιν, στο βάθος των Ουραλίων, η Gazprom κατασκευάζει μια μεγάλη βίλα με εσωτερική πισίνα και σάουνα. Ο επικεφαλής της διοίκησης μέσα στην κυβέρνηση προέρχεται από την Gazprom. Το ίδιο και ο Σεργκέι Ντουμπίνιν, ο νέος πρόεδρος της Κεντρικής Τράπεζας της Ρωσίας.

Η νίκη της αντιπολίτευσης στις εκλογές της 17 Δεκέμβρη δε φαίνεται να ανησυχεί τη διεύθυνση του μονοπώλιου: "Όποιος και να έρθει στην εξουσία θα πρέπει να ζησει με την Gazprom. Γιατί χωρίς την Gazprom δε θα επιζήσει".

Εκτός από υπέροχο εργαλείο εσωτερικής πολιτικής, η Gazprom είναι επίσης ένα ισχυρό όπλο της εξωτερικής πολιτικής της Μόσχας στις χώρες της Κοινοπολιτείας, εξαιρετικά εξαρτημένες από το ρώσικο αέριο, αλλά και παραπέρα στις χώρες της ανατολικής και δυτικής Ευρώπης. **Τι θα γινόταν η γερμανική βιομηχανική δίκυος το ρώσικο αέριο;** (η υπογράμμιση δική μας) (η βασική επένδυση της Gazprom σήμερα γίνεται για έναν αγωγό 4.200 χλμ από τη Σιβηρία στη Γερμανία μέσα σε τρία χρόνια). Βάζοντας μπροστά το ρόλο της Ρωσίας στην πρώην Γιουγκοσλαβία, η Μόσχα θυμίζει ότι η κατάληψη του πυρός στη Βοσνία δεν υπογράφηκε παρά όταν η Gazprom άνοιξε τις βάνες του φυσικού αερίου για να θερμάνει το Σεράγεβο και το Βελιγράδι.

Η Ουκρανία χρωστάει μια περιουσία στη Gazprom (περίπου 1,5 δισ. δολάρια) και προσπαθεί να ανταλλάξει το χρέος με την ιδιοκτησία ουκρανικών επιχειρήσεων, ιδίως των αγωγών αερίου. Μιλώντας γενικά, οι χώρες που "συμπεριφέρονται καλά" απέναντι στη Μόσχα εξασφαλίζουν την παράδοση του αερίου ακόμα κι αν δεν έχουν εξοφλήσει τα χρέη τους. Οι υπόλοιπες καλούνται να πληρώσουν ή να παραδώσουν τους αγωγούς τους. Στην έδρα της Gazprom αναγνωρίζουν ότι μπορεί να υπάρχουν κάποιες "διαφορές προσέγγισης" ανάμεσα στο κράτος και την εταιρία. Όμως βεβαιώνουν ότι δεν υπάρχουν "διαφορές βάθους". Το μόνο αληθινό ερώτημα είναι αν το ρώσικο κράτος κάνει την πολιτική του μέσω της Gazprom ή αν είναι η Gazprom που κάνει τη ρώσικη πολιτική».

Αυτά λέει η αξιόπιστη Monde. Το μόνο που φαίνεται να μη λογαριάζει ο αρθρογράφος είναι ότι δίπλα στα μονοπώλια της ενέργειας έχει στηθεί στη Ρωσία το ακόμα πιο ισχυρό υπερμονοπώλιο της στρατιωτικής βιομηχανίας και του χάλυβα. Τα μονοπώλια του χάλυβα-όπλων και της ενέργειας πραγματικά αποτελούν στο σύνολό τους την υλική βάση του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού.

Αυτό το μονοπωλιακό σύμπλεγμα βρίσκεται στα χέρια μιας μικρής συμμορίας μονοπωλιστών με τρία πρόσωπα: το πολιτικό, το στρατιωτικό και το οικονομικό. Αυτή η μικρή συμμορία, η πιο συγκεντροποιημένη μονοπωλιακή ομάδα της ιστορίας του ιμπεριαλισμού χρησιμοποιεί και τα όπλα της και το πετρέλαιό της και το κράτος της σαν εργαλείο πολέμου, κατάκτησης και αρπαγής.

Με ένα από τα όπλα αυτού του τέρατος, τις βάνες του αγωγού φυσικού αερίου, θα έχει σύντομα να κάνει ο ελληνικός λαός. Ο ρώσικος ενεργειακός εκβιασμός, αυτός είναι ο πρώτος εθνικός κίνδυνος για τη χώρα. Ο αγωγός φυσικού αερίου θα πρέπει να σταματήσει αν δεν έχει εξασφαλιστεί η συνολική λειτουργία του κυκλώματος μέσω της Ρεβουθούσας. Η Ελλάδα δεν πρέπει να γίνει χώρα της Βαλτικής ή του Καυκάσου.

Πατριωτική διπλωματία!

Όπως μαθαίνουμε από μικρό σχόλιο της εφημερίδας *Ελευθεροτυπία* (10/10/95), ρώσοι διπλωμάτες είναι μόνιμα "εγκατεστημένοι" τον τελευταίο καιρό στη Διεύθυνση Ελληνοαμερικανικών σχέσεων του Υπουργείου Εξωτερικών!!! Λίγο μετά τη σύναψη της στρατιωτικής συμφωνίας, οι ρώσοι σοσιαλφασίστες ετοιμάζουν πυρετωδώς "σύσταση διεθνούς ομάδας επαφής" για το Κυπριακό. Είναι η παλιά θέση της ρώσικης υπερδύναμης πως το Κυπριακό είναι διεθνές πρόβλημα, για να μπορεί να επεμβαίνει ανάμεσα στις αστικές τάξεις των δύο χωρών, ώστε να μην μπορέσουν ποτέ μόνες τους να βρουν λύση.

Μπορεί κανείς να φανταστεί τι γίνεται αυτή τη στιγμή εκεί. Τι δεσμούς εξάρτησης και υποταγής αναπτύσσονται με τους Ρώσους να δένουν και να λύνουν μέσα στο Υπουργείο Εξωτερικών.

Έχουμε να κάνουμε μια πρόταση: Να μετακομίσει το υπουργείο στη ρώσικη πρεσβεία, έτσι, για να μην κουράζονται οι κακόμοιροι ρώσοι διπλωμάτες...

Γαλλία

Μικρός απολογισμός της εξέγερσης των ΔΕΚΟ

Τελικά το γαλλικό προλεταριάτο δε σύρθηκε στη μεγάλη γιορτή του σοσιαλφασισμού. Το μόνο που έκανε ήταν να στείλει ένα μήνυμα στους ευρωπαίους αστούς ότι δεν είναι διατεθειμένο να φτάσει στην εξαθλίωση δίχως να προβάλλει την πιο έντονη αντίστασή.

Το γαλλικό προλεταριάτο αρνήθηκε να ακολουθήσει στην απεργία της "Κ"ΚΓ και τους τροτσκιστές της F.O. Κανένα σημαντικό μη κρατικός βιομηχανικός κλάδος του ιδιωτικού τομέα δε συμμετείχε όχι μόνο στην απεργία, αλλά ούτε καν στο κίνημα διαδηλώσεων. Έτσι, ως το τέλος το κίνημα αυτό έμεινε κίνημα τριών "ΔΕΚΟ": Πρώτα και συντριπτικά της SNCF (σιδηρόδρομοι) και μετά των ΡΤΤ (ΟΤΕ) και της EDF (ΔΕΗ), που το ακολούθησαν, αλλά και του έδωσαν την ορμή ή άνεργου. Η ένταση και το πάθος αυτής της συσπείρωσης που πέτυχαν οι γάλλοι σοσιαλφασίστες ήταν η έκφραση της υπόκωφης οργής και της απελπισίας ενός απέραντου άνεργου και μισοάνεργου προλεταριάτου, ενώ έκφραζε και την αγωνία όλου του γαλλικού λαού για το μέλλον του.

Όμως ο πρωταγωνιστής της ταξικής πάλης, το βιομηχανικό προλεταριάτο της βαριάς, μη κρατικής βιομηχανίας, δεν έπεσε καθόλου στην παγίδα. Αρνήθηκε ένα νέο Μάη του '68 κάτω από κνίτικη καθοδήγηση. Κατάλαβε καλά και το τόνισε σε κάθε περίπτωση ότι δεν πρόκειται να παλέψει για λογαριασμό μιας "απεργίας δημοσίων υπαλλήλων" (Monde, 9 Δεκέμβρη).

Αυτό το προλεταριάτο, που το Μάη του '68 κατέβαζε 10 εκατομμύρια απεργούς, τώρα αρνήθηκε έστω και μία (!) απεργία για να ζεστάνει τους σιδηροδρομικούς και τους άλλους των ΔΕΚΟ.

Έτσι, και η νίκη των σιδηροδρομικών δεν ήταν δικιά τους. Σαν τέτοια όμως αυτή απομονώνει ακόμα βαθύτερα τα δυο αυτά κομμάτια του γαλλικού προλεταριάτου. Οι σιδηροδρομικοί εξασφαλίζουν τις παλιές τους συνθήκες σύνταξης πριν την επίθεση Ζιπέ. Αλλά εξασφαλίζουν κυρίως να μην μπουν ούτε στο ελάχιστο κάτω από τις συνθήκες δουλειάς του ιδιωτικού τομέα, αφού ο Ζιπέ απέσυρε και το σχέδιο εκσυγχρονισμού των σιδηροδρόμων, απόσυρση που ήταν το κυρίως αίτημα του "Κ"ΚΓ σε ότι αφορούσε τη SNCF. Έτσι, μένουν πιο προνομιούχοι από πριν, δηλ. μια κάστα μέσα στην εργα-

τική τάξη. Με την ίδια λογική μετατρέπουν το ψευτοκομμουνιστικό τους ηγεμονικό συνδικάτο της C.G.T. σε ανοιχτό κρατικό παράγοντα και βασικό διαχειριστή των ΔΕΚΟ.

Αυτός είναι ο βασικός λόγος για τον οποίο η απεργία και το κίνημα τελείωσε αυτόματα, μόλις ο Ζιπέ υποχώρησε στους σιδηροδρομικούς.

Αυτόματα οι σιδηροδρομικοί θέλησαν να γυρίσουν στη δουλειά τους, γιατί δεν ήταν καθόλου διατεθειμένοι, ούτε η CGT ποτέ είχε δουλέψει σ' αυτή τη μη συντεχνιακή κατεύθυνση, να απεργούν για το "καλό" των άλλων εργατών. Άλλωστε και η υπόλοιπη κρατική υπαλληλία, αυτή δηλ. που δεν ανήκει στις ΔΕΚΟ, ελάχιστα ακολούθησε την απεργία (ποσοστά συμμετοχής 3-7%).

Γι' αυτό το κεντρικό αίτημα όλου του κινήματος, αίτημα που το "Κ"ΚΓ είχε προτάξει, αίτημα αντιδραστικό, δηλ. η κατάργηση της μεταρρύθμισης του γαλλικού ΙΚΑ, εξέπνευσε αυτόματα με την κατάργηση του απεργιακού μετώπου.

Έτσι, CGT και "Κ"ΚΓ έμειναν εντελώς μόνοι τους και ίσα που πρόλαβαν να φωνάξουν "νικήσαμε", όταν παραμερίζοντάς τους και αψηφώντας τις εκκλήσεις τους οι συνελεύσεις των σιδηροδρομικών ψήφισαν μαζί με υπέρ του τερματισμού της απεργίας. Παράλληλα η τροτσκιστική ηγεσία της F.O. αντιμετωπίζει θύελλα εσωτερικής καταγγελίας για τη συμμαχία της με τη CGT.

Αν μπορούμε να συνοψίσουμε αυτό το Δεκέμβρη του '95, μπορούμε να πούμε ότι είναι το αρνητικό τέλος μιας εποχής που άρχισε από το 1953 και κορυφώθηκε με το Μάη του '68. Το 1953 έγινε απεργία του δημόσιου τομέα με 4 εκατομμύρια απεργούς. Τότε το κίνημα ήταν επαναστατικό και δεμένο με το σύνολο της εργατικής τάξης. Το '68 ήταν όλη η τάξη, ενώ το '95 ήταν η εξέγερση των ΔΕΚΟ που έσυραν πίσω τους ένα μεγάλο κομμάτι εξαθλιωμένου λαού, αλλά δεν κέρδισαν την καρδιά του. Μπορούμε να υποθέσουμε ότι οτιδήποτε γίνει στο γαλλικό εργατικό κίνημα θα πρέπει να ξεκινάει από νέες μορφές οργάνωσης και αγώνα του βιομηχανικού προλεταριάτου, μορφές που θα αντιστοιχούν σε μια βαθμηνή αντισοσιαλφασιστική και αντιγραφειοκρατική γραμμή.

Ενα μικρό γεγονός

Μέσα στην αθλιότητα, τη διαφθορά και την υποκρισία που επιβάλλει ο αστικός τρόπος ζωής, ο ατομισμός, και το εύκολο κηνήγι του κέρδους, έρχονται οι πράξεις μερικών ανθρώπων να αποδείξουν πως αυτή η κατάσταση δεν είναι παρά προσωρινή.

Δύο νέα παιδιά 22 και 23 χρονών, εργατόπαιδα από το Κερασίνι, παραλίγο να πληρώσουν με την ίδια τους τη ζωή την απαίτησή τους η κοινωνία, η ζωή και οι άλλοι άνθρωποι να έχουν τη δική τους ευθύτητα και τιμότητα.

Πριν από λίγες μέρες προσπάθησαν να εμποδίσουν την κλοπή ενός ξένου αυτοκινήτου.

Θα μπορούσαν να αδιαφορήσουν, να στρέψουν το κεφάλι και να φύγουν. Όμως δεν το έκαναν. Ο επίδοξος κλέφτης τους πυροβόλησε, με αποτέλεσμα ο ένας σε κρίσιμη κατάσταση να δίνει μάχη για τη ζωή του.

Αυτή είναι η ηθική και ο πολιτισμός που χτίζει η εργατική τάξη και οι άνθρωποι που ζουν με τον ιδρώτα του προσώπου τους.

Η "Κ"ΝΕ ΚΗΡΥΣΣΕΙ ΠΟΓΚΡΟΜ ΣΤΟΝ ΕΞΑΡΧΕΙΩΤΙΚΟ ΑΝΑΡΧΙΣΜΟ

Η σύγκρουση ΚΝΕ και εξαρχειώτικου αναρχισμού, που ξετυλίχτηκε με τη μορφή ανακοινώσεων μέσα από τις σελίδες της *Ελευθεροτυπίας*, εκφράζει την απόφαση του σοσιαλφασισμού να ξεκαθαρίσει μια για πάντα τους λογαριασμούς του ιδιαίτερα μ' εκείνο το κομμάτι της αναρχίας που αρνείται επίμονα την πολιτική χειραγώγηση απ' αυτόν.

Η πάλη συμπυκνώνεται σ' ένα πρόσωπο, το Γ. Βλασσόπουλο. Ηγέτης μιας από τις πιο δραστήριες αναρχικές ομάδες στα επεισόδια του Πολυτεχνείου όλα αυτά τα χρόνια, της Συσπειρώσης Αναρχικών, υπεύθυνος έκδοσης της εφημερίδας *Εξέγερση* κι ένα από τα βασικά μέλη της εκδοτικής ομάδας του θεωρητικού περιοδικού *Αναρχική Θεώρηση* έγινε στόχος της ΚΝΕ, που σε ανακοίνωσή της στην *Ελευθεροτυπία* τον χαρακτηρίζει «διώκτη και εχθρό του νεολαιίστικου κινήματος, ανάμεσα σ' αυτούς για τους οποίους θα 'ρθει η στιγμή που θα απολογηθούν και πραγματικά θα πληρώσουν για τις πρακτικές τους ενάντια στους φορείς και τους αγώνες της νεολαίας και του λαού μας» (19/12).

Για όποιον έστω και στοιχειώδως έχει αντιληφθεί τη βαθιά αντιδραστική φύση του σοσιαλφασισμού, αυτό σημαίνει πολιτική, ηθική αλλά πάνω απ' όλα φυσική εξόντωση. "Θα σε λιώσουμε όταν έρθει η ώρα": αυτό εννοεί η ΚΝΕ. Είναι μία απειλή φασιστικού, χιτλερικού τύπου. Γιατί όμως συμβαίνει αυτό;

Η αιτία βρίσκεται στην αληθινή ρήξη του ψευτοΚΚΕ και του εξαρχειώτικου αναρχισμού, που χρονικά είναι η 15η Νοέμβρη. Εκείνη τη μέρα εκδηλώθηκε μια αιματηρή σύγκρουση για τον έλεγχο του τριήμερου ανάμεσα στους δυο βασικούς πόλους που διεκδικούν την εξουσία στο Πολυτεχνείο: Απ' τη μια το ψευτοΚΚΕ, που έχει συσπειρώσει τα ΕΑΑΚ με τη σημαία των ενεργειών φοιτητικών καταλήψεων, από την άλλη ο εξαρχειώτικος αναρχισμός. Εκπληκτοί οι αναρχικοί που προετοιμάζονται να κάνουν ορμητήριο τους το Πολυτεχνείο βλέπουν έξω από μια οργανωτική τους γενική συνέλευση που πραγματοποιούν στου Γκίνη την ίδια μέρα να τους περιμένουν παρατεταγμένοι εκατοντάδες κνίτες με ρόπαλα, δηλαδή τα αναβιωμένα ΚΝΑΤ, που εμφανίζονται σαν ΕΦΕΕ. Οι αναρχικοί δεν μπορούν να ανεχτούν αυτή την πρόκληση. Αποχωρούν στην αίθουσα και δίνουν διορία δέκα λεπτά στους κνίτες να αποχωρήσουν, αλλιώς θα συγκρουστούν μαζί τους. Εκείνοι δεν αποχωρούν. Οι κνίτες τρέπονται σε φυγή από τους πιο πολυάριθμους και "εμπειροπόλεμους" αναρχικούς, που δεν είναι διατεθειμένοι να ξαναυποστούν την κνίτικη ηγεμονία του παλιού καιρού. Στη διάρκεια των συμπλοκών κάποιος αναρχικός ρίχνει μια μολότοφ σ' ένα ηγετικό στέλεχος της ΚΝΕ (γραμματέας της Σπουδάζουσας και μέλος του Κεντρικού Συμβουλίου της ΚΝΕ και της ΕΦΕΕ).

Ο Βλασσόπουλος ήταν ο επικεφαλής αυτής της σύγκρουσης. Την άλλη μέρα ο *Ριζοσπάστης* κηρύσσει τον πόλεμο. Η ΚΝΕ κυκλοφορεί προκήρυξη όπου μιλάει για αναρχοφασίστες, πράκτορες της Ασφάλειας και των Μυστικών Υπηρεσιών. Το απόγευμα της ίδιας μέρας πραγματοποιεί πορεία-διάδηλωση. Η 17η Νοέμβρη είναι η μέρα που οι κνίτες θα πάρουν την εκδίκησή τους: Μέσα απ' το Μαρκάτο παραδίνουν τους αναρχικούς στα ΜΑΤ γιατί αυτοί δε σεβάστηκαν το σοσιαλφασιστικό άσυλο και αρνήθηκαν να παραδώσουν σ' αυτόν και στην ΕΦΕΕ το μικρόφωνο. Όμως αυτό δεν είναι αρκετό. Οι αναρχικοί αυτοί πρέπει να εξοντωθούν.

Ο σοσιαλφασισμός, αφού νοίκιασε το στρατό των αναρχικών και τον χρησιμοποίησε για τις πολιτικές του προβοκάτσιες στο κέντρο της Αθήνας ενάντια σ' εκείνα τα τμήματα της αστικής τάξης που εμπόδιζαν κάθε φορά την προέλασή του προς την εξουσία, αποφάσισε να τελειώνει μ' αυτόν όταν φάνηκε ασεβής προς τον κηδεμόνα του. Του άνοιξε τις πόρτες και του παραχώρησε το Πολυτεχνείο. Μέσα απ' την ατιμωρησία και τη σχετική ασφάλεια των συγκρούσεων με τα ΜΑΤ ενθάρρυνε τις πιο καθυστερημένες και αντιδραστικές πλευρές του εξαρχειώτικου αναρχισμού της καταστροφής, της φωτιάς και της αναίτιας βίας. Αλλά δεν μπόρεσε να τον ελέγξει απόλυτα. Το ψευτοΚΚΕ ήθελε τον αναρχισμό να χτυπάει σ' εκείνα τα πολιτικά μέτωπα που το ίδιο είχε καθορίσει, να χτυπάει τόσο ώστε να δημιουργεί το πολιτικό ζήτημα που ήθελε το ίδιο και όχι παραπάνω ή παρακάτω. Αλλά όταν απελευθέρωσε το αφηνιασμένο άλογο μέσα στους δρόμους της Αθήνας αυτό άρχισε να τρέχει παρασέρνοντας στο δρόμο του, ότι έβρισκε μπροστά του. Έτσι, σιγά-σιγά βγήκαν οι "γνωστοί-άγνωστοι", που σήμερα μετατράπηκαν σε αναρχοφασιστοειδή.

Παράλληλα είναι και μια ήττα του σοσιαλφασισμού, γιατί αναγκάστηκε να κάψει το πολύτιμο εργαλείο της προβοκάτσιας του και να συγκρουστεί μ' ένα χώρο που ποτέ δεν ήθελε, με όλες τις συνέπειες που αυτό θα 'χει μέσα στο κίνημα. Βέβαια ο ίδιος ο αναρχισμός είχε μέσα του, σα μικροαστικό ρεύμα, κυρίαρχη την αντιδραστική πλευρά. Ποτέ του δεν νοιάστηκε να εξηγήσει αυτές τις καταστροφές στο λαό, ν' αναλάβει την ευθύνη αυτών των καταστροφών ή έστω να τις αποδοκιμάσει ανοιχτά. Ακόμα και σ' αυτή τη σύγκρουση καθόλου δεν τον ένοιαζε να ενημερώσει το λαό και άφησε τους κνίτες να εμφανιστούν σα θύματα απέναντί του. Το προβοκατόρικο κάψιμο του αρχικνίτη στο Πολυτεχνείο στις 15 του Νοέμβρη και η σύγκρουση έξω απ' το λαό τον απομόνωσε ακόμα περισσότερο.

Τώρα απαντάει στους κνίτες γιατί εκείνοι έβαλαν πρώτοι το ζήτημα. Ενώ ο *Ριζοσπάστης* γέμιζε τις σελίδες του με κατηγορίες

του τύπου "πράκτορες της ασφάλειας και των μυστικών υπηρεσιών", οι ίδιοι αρνήθηκαν επιδεικτικά να απαντήσουν σ' αυτές, αποδεικνύοντας γι' άλλη μια φορά τον απατεωνίστικο χαρακτήρα τους. Ακόμα και η δήλωση του ίδιου του Βλασσόπουλου στην *Ελευθεροτυπία* στις 18/12 για την καταδίκη του απ' το δικαστήριο δε λέει τίποτα για τις καταστροφές ή την κρυμμένη αυτή σύγκρουση. Αντιπαθής στις μάζες, είναι σίγουρο ότι αυτή τη στάση του ο αναρχισμός θα την πληρώσει ακριβώς. Γιατί δε θα μπορέσει να βρει ίσως παρά μόνο μια χούφτα συμπαραστάτες απέναντι στην επίθεση της ΚΝΕ, που κάνει το φασιστικό διαχωρισμό απέναντι στο Βλασσόπουλο και τους ηγέτες της αναρχίας από τη βάση («τα παιδιά που για διάφορους λόγους εγκλωβίστηκαν, όπως τα περισσότερα δήλωσαν, μέσα στο Πολυτεχνείο σ' ένα προκατασκευασμένο σχέδιο που εχθρούς του δεν είχε το κράτος, αλλά το συμβολικό για το λαό μας αντιιμπεριαλιστικό φορέας και τις καταχτήσεις (βλ. άσυλο) του λαϊκού κινήματος»). Έμμεσα ζητάει την ισόβια καταδίκη από το αστικό δικαστήριο αυτών των αναρχικών.

Είναι ψέμα αυτό που λέει ότι οι περισσότεροι δήλωσαν πως εγκλωβίστηκαν γιατί απλά οι περισσότεροι δεν πήγαν στη δίκη. Όσο για το λαϊκό κίνημα και το Πολυτεχνείο, πραγματικά δεν υπάρχει μεγαλύτερος προβοκάτορας από το ψευτοΚΚΕ, σαν τμήμα του οποίου έδρασε και για κάποιο καιρό ο αναρχισμός. Το μόνο λαϊκό κίνημα που υπάρχει είναι αδύναμο ως ανύπαρκτο. Και ότι υπάρχει καθοδηγείται, αν όχι οργανωτικά, τουλάχιστον πολιτικά και ιδεολογικά, από το σοσιαλφασισμό για να τσακίζει το κομμάτι της αστικής τάξης που του στέκεται εμπόδιο στην εξουσία, γιατί αυτό το κόμμα είναι ότι τελειότερο μπόρεσε να δώσει η αστική τάξη, ότι πιο αντιδραστικό και ότι πιο φασιστικό. Είναι ο καλύτερος ταξικός εαυτός της ίδια, που όμως πρόδωσε και την ίδια για να μπει υπηρέτης στη ρώσικη αστική τάξη νέου τύπου, την οποία και εκπροσωπεί.

Γυρνώντας στο παρελθόν για να βρούμε τις στιγμές εκείνες που ο εξαρχειώτικος αναρχισμός άρχισε να συγκρούεται υπόκοφα με τον εργοδότη του, βρίσκουμε στο Πολυτεχνείο του '90 τις πρώτες ανησυχίες. Βρισκόμαστε στα τέλη Γενάρη του '90, όταν μετά την απόφαση αθώωσης του Μερίστα που δολοφόνησε το δεκαπεντάχρονο Καλτεζά καταλαμβάνεται το Πολυτεχνείο:

«Εδώ θα πρέπει να τονιστεί ότι το κομμάτι της ΚΝΕ που έφυγε από το ΚΚΕ και λειτουργεί πλειοψηφικά στην ΕΦΕΕ, παρόλο που προβάλλει μια τάση συνεργασίας με ριζοσπαστικά κομμάτια, ακόμα και αναρχικούς, δεν παύει να έχει όλα τα χαρακτηριστικά ενός χειραγωγικού μηχανισμού. Οι τάσεις που υπάρχουν διευκολύνουν ακριβώς τη δυνατότητα αφομοί-

ωσης (βλ. ΠΑΣΟΚ της δεκαετίας του '70), όλων εκείνων των πολιτικών και κοινωνικών κομματιών που έχουν μια ριζοσπαστική κατεύθυνση.

Η κνιτολαγγεία που ευδοκμεί τελευταία μπορεί να αποβεί αυτοκαταστροφική. Η αντιμετώπιση αυτής της αριστερής καθεστωτικής οργάνωσης προϋποθέτει οργανωμένη και παρεμβατική δυνατότητα. Εξυπακούεται ότι άλλος ο συγκεκριμένος κνίτης και άλλο η ΚΝΕ, αλλά, ακόμα και στην περίπτωση μεμονωμένων συνεργασιών, ο καθορισμός των ορίων τους είναι απαραίτητος. Κάτι που έπρεπε να προσεχθεί ιδιαίτερα και να εφαρμοστεί απ' την κατάληψη». Αυτό όμως δεν έγινε, και: «Έτσι, σε μια κατάληψη όπου οι αριστεροί (ΚΝΕ κ.λπ.) και οι αριστεριστές δεν μπορούσαν να συγκροτήσουν το δικό τους πολιτικό λόγο εξαιτίας συγκεκριμένων αδυναμιών, ο αριστερισμός και ο ρεφορμισμός μπόρεσαν να υποστηριχθούν και να αναπτυχθούν απ' αυτούς που δεν είναι ρεφορμιστές, αλλά ούτε και αριστεριστές» (Μπροσούρα για το Πολυτεχνείο του '90, Εκδόσεις Αναρχική Εξεγερτική Πρωτοβουλία, Μάρτης '90, σελ. 6 και 8).

Οι αναρχικοί μ' αυτές τις σκέψεις αναζητούν έναν αναρχικό πολιτικό λόγο και βάζουν ζήτημα σ' αυτό το κείμενο μη συνδιαλλαγής με την ΕΦΕΕ, τη ΓΣΕΕ κ.λπ., γιατί αυτό γίνεται σε βάρος τους.

Τέλη Οχτώβρη του '91 καταλαμβάνεται το Πολυτεχνείο και καίγεται η Πρυτανεία. Η συντριπτική πλειοψηφία των αναρχικών φυγαδεύονται με την προστασία των συγκλητικών, μελών ΔΕΠ, πρύτανη και φοιτητών. Εικοσιέξι όμως απ' αυτούς συλλαμβάνονται από τα ΜΑΤ μετά την άρση του ασύλου απ' το Μαρκάτο. Μια ομάδα των αναρχικών δίνει ανώνυμα για δημοσίευση στο αναρχικό έντυπο *Οι πειρατές της ημισελήνου* (Φλεβάρης '92) τη μήνυση που κατέθεσε ο Μαρκάτος ενάντια στους εικοσιέξι και άλλων αγνώστων. Εκεί ο Μαρκάτος αποκαλεί τους αναρχικούς "εισβολείς" και οι αναρχικοί για πρώτη φορά τον αποκαλούν "πρύτανη των ΜΑΤ" και "διφορούμενο κύριο": «Αριστερός, εκλεγμένος και με την υποστήριξη των υποτίθεται αριστερών του ΝΑΡ συμπυκνώνει νομίζουμε αυτό το είδος γελοιοτήτας και δράματος που κομικά λέγεται "αριστερά"». Τον αποκαλούν "επικίνδυνη φιγούρα για το εργατικό κίνημα και για κάθε κοινωνική αντίσταση", "ηλίθιο" που γίνεται "μάρτυρας κατηγορίας των θυμάτων της προβοκάτσιας, δηλ. ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΑΣ ο ίδιος για πολιτικούς λόγους".

Στις 4 Νοέμβρη του '95 η εφημερίδα *Άλφα* σε πρωτοσέλιδο άρθρο της με τίτλο "Να γκρεμίσουμε την εξουσιαστική παιδεία" γράφει ότι οι φοιτητές «από την άλλη όμως δεν πρέπει ν' αφήσουν τα σταλινικά απολιθώματα (Πανσπουδαστική, ΝΑΡ, Συσπειρώσεις) να ορίσουν τις τύχες του αγώνα». Έχει προηγηθεί η φοιτη-

τική πορεία στις 11/10, όπου «τα γνωστά ΚΝΑΤ με τις ίδιες ή αλλαγμένες (βλ. ΝΑΡ) κομματικές ταμπέλες» φωνάζουν στους αναρχικούς το σύνθημα "Έξω οι χαφιέδες από την πορεία". Το *Άλφα* στις 14/10 αφιερώνει μία σελίδα για να απαντήσει στους κνίτες και κάνει την εκτίμηση ότι «απέναντι στις τραμπούκικες επιθέσεις τους μπορούμε έτσι κι αλλιώς να προστατεύσουμε τους εαυτούς μας». Αυτό το λάθος θα το πληρώσουν πολύ αργότερα. Αν πάρει κανείς υπόψη του τον αφοπλισμό του χωροφύλακα έξω απ' τα γραφεία του ψευτοΚΚΕ στον Περισσό από τον Οδυσσέα Καμπούρη πολύ πιο πριν απ' αυτά τα γεγονότα, καταλαβαίνει ότι κάτι σημαντικό έχει αλλάξει ανάμεσα στο σοσιαλφασισμό και τον εξαρχειώτικο αναρχισμό. Ο Καμπούρης, όχι τυχαία, αρνήθηκε την πράξη του και μπήκε στη φυλακή, αποδεικνύοντας ότι σ' αυτή τη χώρα το κράτος είναι ο σοσιαλφασισμός.

Πάνω σ' αυτή την επίθεση της ΚΝΕ απέναντι στους αναρχικούς όλα αλλάζουν. Το ΝΑΡ συντάσσεται με το σοσιαλφασισμό και επαναλαμβάνει τη φρασεολογία του. Οι διαρρήχτες του Μ-Λ ΚΚΕ, σαν οι πιο συνεπείς κνίτες, ακολουθούν την ιδεολογική τους μάνα. Το ΚΚΕ μ-λ συντάσσεται με το ΝΑΡ και η πορεία της 18/11 στα Προπύλαια σπάει σε δυο κομμάτια: ΝΑΡ, ΚΚΕ μ-λ και Ασυνέχεια πορεύονται στη Βουλή. Το σύνθημα είναι "Το άσυλο ανήκει στη νεολαία και όχι στις κουκούλες και στα ΜΕΑ". Το άλλο τμήμα πηγαίνει στην Ασφάλεια και ζητάει την απελευθέρωση των συλληφθέντων. Στην πορεία της 23/11 που διοργανώνει η "Πρωτοβουλία για την υπεράσπιση του ασύλου και την απελευθέρωση των συλληφθέντων" οι παραπάνω δε συμμετέχουν. Παρά μια βδομάδα μετά διοργανώνουν ξεχωριστή πορεία «δημιουργώντας μια "υγειονομική ζώνη" για να προστατευθούν από τα αναρχικά και "φιλοαναρχικά" στοιχεία» (από επιστολή 21 μελών της ριζοσπαστικής αριστεράς με τίτλο *Αριστερά και Κρατική καταστολή* στην εφημερίδα του ΝΑΡ *Πριν*, 10/12). Η ΣΑΚΕ, που συμμετείχε στην κατάληψη αλλά δεν εισακούστηκαν οι προτάσεις της απ' τον αναρχισμό, παρ' όλο που κατηγορεί το ΝΑΡ και το ψευτοΚΚΕ για χαφιεδολογία και προβοκατορολογία δεν αναφέρεται καθόλου στα κορυφαία γεγονότα της αιματηρής σύγκρουσης στις 15/11 ανάμεσα σε ΚΝΕ και αναρχικούς.

Το ζήτημα της επίθεσης του σοσιαλφασισμού απέναντι στον εξαρχειώτικο αναρχισμό δεν είναι κάτι που θα ξεχαστεί εύκολα. Εκείνες οι δυνάμεις που έχουν προσεγγίσει τους καταδιωκόμενους από το αστικό κράτος αναρχικούς όπως ο Ν. Γιαννόπουλος του "Δικτύου για τα Κοινωνικά και Πολιτικά Δικαιώματα" δύσκολα θα μπορέσουν να ξεπεράσουν αυτό τον πραγματικό σκόπελο. Γιατί όλοι αυτοί θα πρέπει να αρνηθούν την ιδεολογική και πολιτική τους μητέρα, το ψευτοΚΚΕ.

ΝΑΙ ΣΤΗΝ ΤΕΛΩΝΕΙΑΚΗ ΕΝΩΣΗ ΤΟΥΡΚΙΑΣ-ΕΕ

Στις 13 του Δεκέμβρη, μετά από ένα μαραθώσιο διαβουλεύσεων, διαπραγματεύσεων και παλινδρομιών, ψηφίστηκε τελικά από μεγάλη πλειοψηφία του Ευρωκοινοβούλου η τελωνειακή σύνδεση της Τουρκίας με την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Έχουμε γράψει στο πρόσφατο παρελθόν για τη λυσσώδη προσπάθεια των ρωσόδουλων στη χώρα μας και γενικά στην Ευρώπη να αποτρέψουν αυτή την προσπάθεια της Τουρκίας να ενωθεί πολιτικά και οικονομικά με την Ευρώπη, καθώς και για την αισχρή, μέχρι τότε, στάση της Δύσης, που ζητούσε από την Τουρκία λαγούς με πετραχήλια υπό το πρόσχημα της "καταπάτησης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων", προκειμένου να εγκρίνει τη σύνδεση. Έτσι, ενώ αρχικά το κλίμα ήταν αρνητικό, μετά από τις θετικές για τη σύνδεση προτάσεις των επιτροπών "Εξωτερικών υποθέσεων, ασφάλειας και άμυνας" και "Εξωτερικών οικονομικών σχέσεων" του ευρωκοινοβούλου τα πράγματα αντιστράφηκαν. Αποτέλεσμα η υπερψηφίση της σύνδεσης με μεγάλη πλειοψηφία: 343 υπέρ, 149 κατά και 36 αποχές.

Η ΟΥΣΙΑ ΤΗΣ

ΤΕΛΩΝΕΙΑΚΗΣ ΣΥΝΔΕΣΗΣ

Αυτό που έχει σημασία στην τελωνειακή σύνδεση της Τουρκίας με την Ευρώπη δεν είναι τόσο οι οικονομικές της σχέσεις μ' αυτήν, όσο οι πολιτικοί παράμετροί της. Όπως εύστοχα παρατηρεί ο τούρκος πρεσβευτής στην Ελλάδα σε συνέντευξή του στον *Τύπο της Κυριακής* (3/12) στην ερώτηση αν είναι πρωτίστως οικονομική ή πολιτική επιλογή, «είναι στρατηγική επιλογή. Γιατί αντανάκλα την προσπάθεια μισού αιώνα της Τουρκίας για άνοιγμα προς τη Δύση. Όλες οι κυβερνήσεις από την εποχή της ίδρυσης της τουρκικής δημοκρατίας, με την εξαίρεση ελάχιστων ριζοσπαστικών στοιχείων, εκφράζουν τη βούληση της συντριπτικής πλειονότητας του τουρκικού λαού, που επιθυμεί η χώρα να γίνει τμήμα της Ευρώπης σε όλους τους τομείς: οικονομικούς, πολιτικούς, πολιτισμικούς. Η τελωνειακή ένωση και, αργότερα, μόλις έρθει η ώρα, η πλήρης ένταξη της Τουρκίας στην ΕΕ θα είναι το επιπέδωσμά αυτής της προσπάθειας προσανατολισμού της χώρας προς Δυσμάς».

Πραγματικά, έτσι είναι. Γι' αυτό και οι σοσιαλφασίστες λύσσαξαν να μείνει η Τουρκία στο περιθώριο.

Το βασικό άλλοστε επιχείρημα της Ευρωπαϊκής Ένωσης για την αναγκαιότητα της σύνδεσης ήταν να κερδίσει την Τουρκία από τον ισλαμισμό.

Όσο για τα δημοκρατικά δικαιώματα, παρά τις επισημάνσεις πολλών μελών του ευρωκοινοβούλου ότι «η Τουρκία δεν ασπάζεται τους κανόνες και τις αξίες της δημοκρατικής ζωής των ευρωπαϊκών λαών» (Πολίν Γκριν, ηγέτιδα της σοσιαλιστικής ομάδας) και παρά τη διατύπωση στο τελικό ψήφισμα της διαπίστωσης ότι «η τουρκική κυβέρνηση εξακολουθεί να λαμβάνει

στρατιωτικά κατασταλτικά μέτρα, όπως η εκκένωση κορδικών χωριών», το γεγονός είναι ότι η Τουρκία **αναγκάστηκε** πριν από την κρίσιμη συνεδρίαση να κάνει ουσιαστικές αλλαγές σε μερικούς αμφιλεγόμενους νόμους, όπως ο αντιτρομοκρατικός στο περίφημο άρθρο 8, σε δημοκρατική κατεύθυνση, με αποτέλεσμα την αποφυλάκιση ή την ουσιαστική μείωση των ποινών αρκετών φυλακισμένων για αδικήματα γνώμης. Ακόμα κι έτσι να το δει κανείς δηλαδή, η προοπτική της σύνδεσης ωφέλησε και στη διεύρυνση, έστω και αργά και βασανιστικά, των δημοκρατικών δικαιωμάτων του γειτονικού λαού.

Ακόμη, η σύνδεση μπορεί να βοηθήσει και τις χειμαζόμενες ελληνοτουρκικές σχέσεις, αρκεί να βρεθούν στην κατάλληλη θέση, τώρα που επίκειται η διαδοχή του Παπανδρέου, οι κατάλληλοι άνθρωποι και να επιδειχθεί πνεύμα συνεργασίας και αλληλοκατανόησης. Ακόμα και το Κυπριακό είναι δυνατό να επηρεασθεί θετικά, παρά την πρόσφατη δήλωση Τσιλέρ για προσάρτηση του βόρειου τμήματος του νησιού σε περίπτωση ένταξής του στην ΕΕ. Πάντως, η δήλωση αυτή -αν πραγματικά έγινε, γιατί να πάρουμε υπόψη μας ότι τη μετέδωσε το Αθηναϊκό Πρακτορείο Ειδήσεων, δοκιμασμένο στην κατασκευή και διαστρέβλωση "ειδήσεων" που δε συμφέρουν την αντιτουρκική στρατηγική, όπως φάνηκε και στην περίπτωση του βομβαρδισμού του Σεράγεβο- η δήλωση λοιπόν αυτή, πέρα από τη ισχυρή σοβινιστική πλευρά της τουρκικής ηγεσίας που καταδεικνύει, έγινε στη διάρκεια προεκλογικής τηλεοπτικής συζήτησης κάτω από την πίεση του Μεσούτ Γιλμάζ, ο οποίος έβγαине στην Τσιλέρ από τα αριστερά κατηγορώντας την ότι "ξεπουλάει τη βόρεια Κύπρο" προκειμένου να κερδίσει την τελωνειακή ένωση.

ΤΑ ΜΕΤΩΠΑ

Έχει μια ιδιαίτερη αξία να δούμε ποιες πολιτικές δυνάμεις στήριξαν και ποιες καταψήφισαν τη σύνδεση, καθώς και ποιες ήταν μεσοβέζικες. Γιατί εκεί αποδεικνύονται οι σοσιαλφασίστες συνοδοιπόροι του πιο μαύρου φασισμού και αναδεικνύεται η ιδεολογική τους συγγένεια με τα κλασικά ρεύματα του φασισμού, είτε του ελληνικού είτε του ευρωπαϊκού είτε του τουρκικού.

Έχουμε και λέμε λοιπόν: Υπέρ ψήφισαν η Σοσιαλιστική Ομάδα (με διαρροές), το Ευρωπαϊκό Λαϊκό Κόμμα και η Ένωση για την Ευρώπη, ενώ **κατά ψήφισε σύσσωμη η ομάδα του Λεπέν** και, βέβαια, όλοι σχεδόν οι έλληνες ευρωβουλευτές. Λέμε "σχεδόν", γιατί υπήρξε και μια θετική εξαίρεση, αυτή του Παπαγιαννάκη του Συνασπισμού. Παρά την ταλάντευσή του και την πολιτική του ατομία, που εκφράστηκε με αποχή και όχι με θετική ψήφο, βασικά η στάση του ήταν σωστή, καθώς μάλιστα έπρεπε να συγκροστεί με τον τουρκοφάγο ρώσο Αλαβάνο.

Στην ίδια την Τουρκία η είδηση της τελωνειακής ένωσης προκάλε-

σε μια ευφορία (χαρακτηριστική η έπαρση σημαίας στα σχολεία και τα δημόσια κτίρια, καθώς και οι πρωτοσέλιδοι τίτλοι των μεγάλων κυκλοφορίας τουρκικών εφημερίδων), πλην του ηγέτη του ισλαμιστικού Κόμματος της Ευμερίας του Ερμπακάν. Ο ακραίος αυτός ισλαμοφασίστας δήλωσε ότι όταν έρθει στην εξουσία μετά τις εκλογές, δε θα αναγνωρίσει τη συμφωνία της σύνδεσης, έκανε λόγο για "νέα συνθήκη των Σεβρών" και απειλήσε ότι «την πατσαβούρα αυτή θα την πετάξουμε». Επικριτικό ήταν ακόμη το κόμμα του Γιλμάζ, το Κόμμα της Μητέρας Πατρίδας, που έκανε λόγο για "παράδοση της Τουρκίας" και για "υποχωρήσεις της Άγκυρας στο θέμα της Κύπρου".

Αλλά και στη χώρα μας ο κεντρικός πρωτοσέλιδος τίτλος της *Χρυσής Αυγής* είναι πολύ εύγλωττος για να χρειαστεί δικό μας σχόλιο: "Ο Αττίλας εντός των πυλών"!

Μια ματιά λοιπόν στα μέτωπα δείχνει αυτό που χρόνια τώρα λέει η ΟΑΚΚΕ: σοσιαλφασίστες, κλασικοί φασίστες και ισλαμοφασίστες χεράκι-χεράκι.

ΕΝΑ ΜΕΛΑΝΟ ΣΗΜΕΙΟ

Αυτό που δυνητικά απειλεί να τινάξει στον αέρα την ίδια την πολιτική ένωση της Τουρκίας με την Ευρώπη είναι οι οικονομικές συνέπειες της σύνδεσης. Και εδώ είναι που η Ευρώπη δείχνει τον ιμπεριαλιστικό της χαρακτήρα.

Συγκεκριμένα, η Τουρκία μέχρι τώρα μπορούσε να εξάγει τα προϊόντα της στην ΕΕ χωρίς πολλούς φόρους, ενώ στα εισαγόμενα ευρωπαϊκά προϊόντα επιβαλλόταν δασμός από 14 ως 40%. Με την εφαρμογή της συμφωνίας σύνδεσης όμως οι δασμοί αυτοί θα καταργηθούν και έτσι στο διάστημα των επόμενων πέντε χρόνων υπολογίζεται ότι τα εισαγόμενα από την ΕΕ προϊόντα θα διπλασιαστούν. Η τουρκική οικονομία όμως βρίσκεται ακόμη σε φάση ανάκαμψης από βαθιά κρίση και η υποδομή της δε θα μπορεί άμεσα να αντιμετωπίσει τον ευρωπαϊκό ανταγωνισμό.

Άμεση συνέπεια θα είναι επομένως η επιδείνωση του εμπορικού ισοζυγίου σε βάρος της Τουρκίας στις οικονομικές της σχέσεις με την ΕΕ, αύξηση της ανεργίας και της εξαθλίωσης. Και αυτό με τη σειρά του σημαίνει αύξηση της επιρροής του ισλαμοφασισμού, με όλες τις επικίνδυνες παρενέργειες.

Αυτή είναι και η εσωτερική αντίφαση της τελωνειακής σύνδεσης: Οι αρνητικές για την Τουρκία **οικονομικές** της συνέπειες μπορεί να τινάξουν στον αέρα τις θετικές **πολιτικές** συνέπειες. Κι αυτό δε λύνεται με το 1,5 δις ECU (περίπου 460 δις δρχ.) που θα δώσει ως βοήθεια η ΕΕ στην Τουρκία. Η τελευταία είχε ζητήσει διαπραγματεύσεις για την ελεύθερη μετακίνηση, τις συνθήκες εργασίας, την απασχόληση, τα κοινωνικά δικαιώματα και το δικαίωμα εγκατάστασης τουρκικών εργαζόμενων σε χώρες της ΕΕ, αλλά αυτή κόφεισε και ανέβαλε τις διαπραγματεύσεις, απορρίπτοντάς τις ουσιαστικά.

Για την απεργία των δημοσιογράφων

Οι δημοσιογράφοι πραγματοποίησαν εικοσιτετράωρη απεργία από το πρωί της Παρασκευής 15/12 ως το πρωί του Σαββάτου 16/12 ενάντια στη ρύθμιση του νόμου 2328/95 του Βενιζέλου, που άλλαξε το καθεστώς βεβαίωσης και είσπραξης του αγγελιόσημου, ασφαλιστικού πόρου για τα ταμεία τους. Συγκεκριμένα, ο νόμος του Βενιζέλου επέβαλε η καταβολή του αγγελιόσημου στα ταμεία, που γινόταν μέχρι τώρα από τους εκδότες, να γίνεται από τους διαφημιστές-διαφημιζόμενους. Η απεργία αυτή υποστηρίχτηκε ανοιχτά από το ψευτοΚΚΕ και το Συνασπισμό και, ανεξάρτητα από το δίκιο ή άδικο του αιτήματος, χρησιμοποιήθηκε προβοκατόρικα στα πλαίσια της εκστρατείας του σοσιαλφασισμού ενάντια στα ΜΜΕ.

Τον αντιΜΜΕ τόνο έδωσαν με έμφαση τόσο το ψευτοΚΚΕ όσο και ο Συνασπισμός. Συγκεκριμένα ο *Ριζοσπάστης* σε μεγάλο άρθρο του στις 13/12 ανέφερε τα εξής: «Συνολικά, θα έλεγε κανείς ότι στο χώρο των ΜΜΕ βρίσκεται σε εξέλιξη μια επίθεση που στόχο έχει να "γονατίσει" τους εργαζόμενους σ' αυτό το νευρικό χώρο, να τους μετατρέψει σε εργαζόμενους χωρίς δικαιώματα, με στόχο την ίδια την πληροφόρηση και την προώθηση του "μοντέλου" του "αστέρα" ή του "ματσουκοφόρου" που σε καμιά περίπτωση δε βρίσκει σύμφωνους τους εκατοντάδες εργαζόμενους». Και η ανακοίνωση του Συνασπισμού για την απεργία λέει τα εξής: «Η κυβέρνηση επιμένοντας στην εξυπηρέτηση των διαπλεκόμενων συμφερόντων αναλαμβάνει βαρύτερα τη ευθύνη για τις συνέπειες που θα έχει η απεργία στη ενημέρωση». Ξανά τα διαπλεκόμενα συμφέροντα στο στόχαστρο.

Ωστόσο αυτό που πάντα απασχόλησε τους σοσιαλφασίστες ήταν η ίδια η πολιτική έκφραση των ιδίων των δημοσιογράφων, η οποία ποτέ δεν υποτάχτηκε στις

επιθυμίες τους. Ενάντια στους δημοσιογράφους στράφηκε η ρουκέτα της "17N", οι δημοσιογράφοι καίγονται και ξυλοκοπιούνται, αυτοί αποκαλούνται καθημερινά "αλήτες και ρουφιάνοι". Οι ίδιοι αυτή τη στιγμή χρησιμοποιούνται για να ανοίξει ένα θερμό μέταπο στο πεδίο του Τύπου, με απεργίες που θα ακολουθήσουν -όπως δηλώνουν οι ίδιοι, «τίποτα δεν τελείωσε, τώρα αρχίζει»- με στόχο το οικονομικό χτύπημα και τη διάλυση των ΜΜΕ, και κυρίως των εφημερίδων. Αυτό το νόημα είχε η ενθουσιώδης υποστήριξη του σοσιαλφασισμού, αφού κανείς δεν μπήκε στον κόπο να ανακαλέσει ούτε το "αλήτες" ούτε το "ρουφιάνοι".

Οι δημοσιογράφοι είναι μία τάξη που αυτή τη στιγμή κατηγορείται από το σοσιαλφασισμό για υποταγή στα "διαπλεκόμενα συμφέροντα" και ανήθικο χτύπημα των λαϊκών και νεολαιίστικων αγώνων και για συμμαχία με την κακιά "Δύση", επειδή δεν υιοθετεί ούτε στην οικονομία ούτε στην εξωτερική πολιτική τη γραμμή του νεοδεξιού μπλοκ. Κάθε κινητοποίηση των δημοσιογράφων πρέπει πρώτα απ' όλα να απαντάει σε αυτή την κατηγορία, γιατί αυτή είναι το "πρόβλημα των προβλημάτων" στον Τύπο. Αυτός που ονομάζει κάποιον αλήτη και ρουφιάνο δεν μπορεί να τον υποστηρίξει παράλληλα σαν αγωνιστή εργαζόμενο παρά μόνο για να τον προβοκάρει. Από τη στιγμή που οι ίδιοι οι δημοσιογράφοι αφήνουν αυτή την κατηγορία να αιωρείται και δεν ξεχωρίζουν ποια είναι η πρόδοος και ποιος είναι ο φασισμός σε αυτό που τόσο νεφελώδεια ονομάζεται "διαπλεκόμενα συμφέροντα στο χώρο του Τύπου", κάθε κινητοποίησή τους θα χρησιμοποιείται κάθε φορά από το σοσιαλφασισμό για να χτυπήσει συνολικά τα ΜΜΕ, αλλά και οι ίδιοι θα χρησιμοποιούνται πολιτικά στην υπηρεσία του μαύρου ρωσόδουλου μετώπου.

Απάντηση ειρήνης

Διαβάσαμε στην *Ελευθεροτυπία* την Πέμπτη στις 7 Δεκέμβρη πως το τουρκικό υπουργείο Εξωτερικών δεν επέτρεψε στο ερευνητικό σκάφος "Σισμίκ-1" να βγει για έρευνες στο Αιγαίο, προκειμένου να μη δημιουργηθεί ένταση στις ελληνοτουρκικές σχέσεις.

Επίσης, πάλι μέσα από τον Τύπο είδαμε πως από τον Οκτώβρη έχει η ελληνική κυβέρνηση να διαπιστώσει παραβίαση του εναερίου χώρου των 10 μιλίων.

Η πολιτική αυτή της τουρκικής κυβέρνησης είναι μια απάντηση ειρήνης σε μια περίοδο που οι σοβινιστικές φωνές στην Ελλάδα ξελαρρυγιάζονται ενάντια στην τελωνειακή σύνδεση της Ε.Ε. με την Τουρκία.

Υπάρχει όμως και μια άλλη πλευρά σ' αυτή την πολιτική: Γίνεται σε μια περίοδο αστάθειας στη χώρα μας, αστάθεια που φέρνει η βαριά αρρώστια του Α. Πα-

πανδρέου. Μια αστάθεια που και πάλι επικαλούνται οι σοβινιστικοί κύκλοι μπροστά στην υποτιθέμενη... τουρκική απειλή!

Πρύτανης των ΚΝΑΤ

συνέχεια από τη σελ. 3

κου αναρχισμού, αλλά επειδή αυτός ο αναρχισμός αρνήθηκε την πολιτική ηγεμονία της Συγκλήτου (που καθοδηγείται απ' το Μαρκάτο) και το ψευτοΚΚΕ. Υπενθυμίζουμε ότι ο Μαρκάτος εκλέχτηκε με την υποστήριξη τόσο του ψευτοΚΚΕ όσο και του ΝΑΡ.

Οι αναρχικοί παραδόθηκαν στα ΜΑΤ γιατί κατέλυσαν το άσυλο του σοσιαλφασισμού!

ΒΟΣΝΙΑ: ΕΙΡΗΝΗ ΠΟΥ ΕΤΟΙΜΑΖΕΙ ΠΟΛΕΜΟ

Το γεγονός που σηματοδοτεί τη νέα περίοδο στα Βαλκάνια είναι η εφαρμογή διπλωματικών σχέσεων ανάμεσα στη Ρωσία και τη Βοσνία-Ερζεγοβίνη. Στις 30 Νοέμβρη ο ρώσος διπλωμάτης Γέγκορ Γκερασίμοφ φτάνει στο Σεράγεβο και παραδίνει τα διαπιστευτήριά του στο Υπουργείο Εξωτερικών της Βοσνίας.

Ο καθοδηγητής και προστάτης του σερβικού φασισμού, “η αγία ορθόδοξη” Ρωσία, αναγνωρίζει για πρώτη φορά την ύπαρξη ανεξάρτητου κράτους της Βοσνίας έτσι όπως σχεδιάστηκε από τη συμφωνία του Ντέιτον, ένα δήθεν ενιαίο κράτος.

Ακριβώς την ίδια μέρα η Ελλάδα συνάπτει διπλωματικές σχέσεις με τη Βοσνία.

Αυτό που στο βάθος, όμως, άνοιξε το δρόμο για την παραπάνω εξέλιξη είναι η συμφωνία ανάμεσα στη Ρωσία και το ΝΑΤΟ για τον πολιτικό έλεγχο της “δύναμης εφαρμογής της ειρήνης” που θα πάει στη Βοσνία. Και λύθηκε με τη δημιουργία μιας συμβουλευτικής επιτροπής. Κάτι πιο σημαντικό, που ανακοίνωσε ο γάλλος υπουργός Άμυνας Millon, είναι ότι η συμφωνία προβλέπει τακτικές συναντήσεις ανάμεσα στο Βορειοανατολικό συμβούλιο, το ανώτατο πολιτικό όργανο του ΝΑΤΟ, και το ρώσο απεσταλμένο Βιτάλι Τσούρκιν (*Χέραλντ Τρίμπουν*, 29/12).

Αντίθετα δηλαδή από τις κραυγές του ψευτοΚΚΕ και της “επαναστατικής” ουράς του στη χώρα μας για PAX AMERICANA, τα γεγονότα μας οδηγούν σε άλλα συμπεράσματα. Γιατί το τακτικό κλείσιμο του βοσνιακού πολέμου που εκφράστηκε με τη συμφωνία ειρήνης δεν ήταν μια βρωμοδουλειά των ΗΠΑ που έβαλαν στην άκρη την Ευρώπη για να ελέγξουν τα Βαλκάνια. Η ρώσικη προπαγάνδα φαίνεται να αγνοεί τις έντονες διαμαρτυρίες της Γαλλίας, της Αγγλίας και της Γερμανίας ότι παραμερίστηκαν σχεδόν εντελώς στη διάρκεια των διαπραγματεύσεων επί 21 ημέρες στο Ντέιτον του Οχάιο. Γιατί εκείνοι που είχαν την επιβλεψη της αναζήτησης μιας συμφωνίας ειρήνης για τη Βοσνία ήταν οι ΗΠΑ και η Ρωσία (*Herald Tribune*, 2-3/12).

Η συνέχιση του πολέμου στη Βοσνία που πρόκυψε από την απροσδόκητη και λυσοαλέα αντίσταση του βοσνιακού λαού έβαζε συνέχεια στο σοσιαλμπερλιασμό το καθήκον να στηρίζει ανοικτά το σέρβικο φασισμό και ταυτόχρονα ν’ αποκαλύπτεται σαν υπερδύναμη του πολέμου και του φασισμού στη διεθνή κοινή γνώμη και σ’ όλες τις χώρες του κόσμου. Το αποτέλεσμα ήταν να προκύψει ένα αντιρωσικό ρεύμα στον ισλαμικό νότο της Ρωσίας, με επικεφαλής τη Σαουδική Αραβία, το καλοκαίρι του ’95. Το αμερικανικό Κογκρέσο έβαζε επιτακτικά το ζήτημα της άρσης του εμπάργκο όπλων και θα το πετύχαινε αν δε μεσολαβούσαν οι να-

τοϊκοί βομβαρδισμοί που ισχυροποίησαν το φιλορώσο Κλίντον. Η Ευρώπη, παρά την παχύδερμη ανικανότητα ν’ αντιδράσει, ανησυχούσε όλο και πιο πολύ. Η Γαλλία, ο πολιτικός ηγεμόνας της Ευρώπης, βγήκε αποφασιστικά στο πλευρό της Βοσνίας σε μέτωπο με τον Τρίτο Κόσμο.

Η τακτική του ψόφιου κοριού και της διαλυμένης υπερδύναμης κατέρρευσε και όλα τα μέτωπα της Ρωσίας χαλούσαν διαρκώς απ’ τον έξαλλο σερβοβοσνιακό σοβινισμό, που ζητούσε να κατασπαράξει όλη τη Βοσνία και κύρια “ν’ αρπάξει το φίδι απ’ το κεφάλι και όχι την ουρά”. Να καταλάβει δηλαδή το σύμβολο της αντίστασης, το Σεράγεβο. Έτσι, πρόκυψαν οι βομβαρδισμοί του Σεπτέμβρη που σταμάτησαν όταν ο Γέλταιν απείλησε τη Δύση με παγκόσμιο πόλεμο για τη “γενοκτονία των αδελφών ορθόδοξων Σέρβων” και αφού το αμερικανικό Κογκρέσο είχε υποχωρήσει χωρίς να δώσει όπλα στους Βόσνιους.

Η Ρωσία πέρασε από την τακτική της ανοιχτής αντιπαράθεσης με τη Δύση στην τακτική της “συνεργασίας” με τις ΗΠΑ και το προσωρινό κλείσιμο του πολεμικού μετώπου. Άφησε μπροστά το ρωσόφιλο Κλίντον να “κλείσει” τη δουλειά και η ίδια προσεκτικά αποσύρθηκε στο παρασκήνιο. Έναν Κλίντον που στο βασικό ζήτημα υποστήριξης των Βόσνιων, δηλ. την άρση του εμπάργκο στα όπλα, ακολούθησε μια διπρόσωπη τακτική, αλλά πάντα όταν το ζήτημα έμπαινε αποφασιστικά πολεμούσε με όλα τα μέσα ενάντια του. Κραδαίνοντας την απειλή ενός “νέου Βιετνάμ” τραβούσε ταυτόχρονα όλο τον υφεσιασμό της αμερικανικής αστικής τάξης προς το μέρος της Ρωσίας.

Η ύπουλη τακτική του αποκαλύφτηκε με την αποστολή αμερικάνων στρατιωτών στη Βοσνία μετά τη συμφωνία “ειρήνης” που έφτιαξε με τους Ρώσους. Μια συμφωνία που δίνει στο σέρβικο φασισμό το 49% της Βοσνίας, την Ανατολική Σλαβονία και το διάδρομο της Μεγάλης Σερβίας στο Μπρτσκο (που ενώνει τα κατεχόμενα απ’ τους Σέρβους εδάφη στη ΒΔ Βοσνία με αυτά της Ανατολικής, και από και με την ίδια τη Σερβία) κάτω από “διεθνή επιβλεψη”. Ταυτόχρονα όμως δε δίνει άμεσα το δικαίωμα ένωσης των κατεχόμενων εδαφών της Βοσνίας με τη φασιστική Σερβία. Είναι μια συνθήκη “ειρήνης” που παραχωρεί τόσα στους Σέρβους Τσέτνικ, ώστε να μην την γκρεμίσουν και να ξαναρχίσουν τον πόλεμο, και παραχωρεί τόσα στους Βόσνιους, ώστε να μην τους δίνει το δικαίωμα να την αχρηστεύσουν. Είναι μια ειρήνη ρωσικού τύπου, μετρημένη τόσο ώστε να διατηρεί τη σπίθα που να μην οδηγήσει όμως τώρα σε φωτιά. Γι’ αυτό δεν έγιναν δεκτές οι απαιτήσεις των σερβοφασιστών για χωρισμό του Σεράγεβο και αγνο-

ήθηκε εντελώς το δημοψήφισμα-φόρα που έστησαν στο κατεχόμενο τμήμα της πόλης. Λέμε φάρσα γιατί η συντριπτική πλειοψηφία των σέρβων κατοίκων είναι έποικοι που μένουν σε σπύτια Βόσνιων μετά την εκκαθάρισή τους. Μόνο μια μειοψηφία των κατοίκων είναι Σεραγεβιώτες ντόπιοι. Γι’ αυτούς οι Βόσνιοι είπαν ότι τους βοήθησαν και τους φυγάδευσαν απ’ τους σέρβους φασίστες. Στις 11 Δεκέμβρη στο ελεύθερο τμήμα του Σεράγεβο 3.000 Σέρβοι και Βόσνιοι διαδηλωτές φώναζαν στην άλλη πλευρά «*Μη φεύγετε. Μπορούμε να ξαναζήσουμε μαζί.*»

Μια μέρα μετά την υπογραφή του ειρηνικού διαμελισμού της Βοσνίας στο Παρίσι ο επιστήμονας-σφαγέας Κάρατζιτς ανακοίνωσε στο “κοινοβούλιο” του Πάλε ότι στη “Σέρβικη Δημοκρατία” (49% του εδάφους της Βοσνίας) η κατάσταση του πολέμου υποβαθμίστηκε σε “κατάσταση άμεσου κινδύνου”. Εξείρεσε τα προάστια του Σεράγεβο Γκρμπάβιτσα, Ίλιτσα, Βογκόσκα και Ίλιτζας που θα ενωθούν με το υπόλοιπο Σεράγεβο στην ελεύθερη Βοσνία. Έτσι, έληξε το ζήτημα της πρωτεύουσας και συμβόλου της αντίστασης των Βόσνιων. Όμως η συμφωνία που υπέγραψαν όλοι, επειδή ακριβώς είναι αναγκασμένη να διατηρεί μια κατάσταση μη πολέμου, έχει πολλά τρωτά σημεία, που εύκολα μπορούν να δώσουν το δικαίωμα στους Βόσνιους να ξεκινήσουν τον αγώνα για απελευθέρωση της χώρας τους.

Η επιστροφή των προσφύγων στις εστίες τους, για παράδειγμα, είναι ένα ζήτημα που οι Σέρβοι φασίστες θα εμποδίσουν με κάθε τρόπο. Γιατί θα ανατρέψει στην πράξη την εθνική εκκαθάριση και θα αλλάξει τον εδαφικό χάρτη. Ήδη αξιωματούχοι του ΟΗΕ ανακοίνωσαν ότι 60 οικογένειες Βόσνιων Μουσουλμάνων διώχθηκαν απ’ τα σπίτια τους στο χωριό Dubrave στην κατεχόμενη Βόρεια Βοσνία, από Σέρβους πρόσφυγες που ήρθαν από άλλες περιοχές (*Herald Tribune*, 8/12).

Το να ξεκινήσουν οι Βόσνιοι έναν απελευθερωτικό πόλεμο ενάντια στους Σέρβους φασίστες σημαίνει πρώτα να δυναμώσουν οι ίδιοι, και κύρια να εξοπλιστούν. Αυτό το γνωρίζουν καλά. Έτσι, το κοινοβούλιο της Βοσνίας ψήφισε πρόσφατα ότι διατηρεί το δικαίωμα να ακυρώσει την υπογραμμένη συμφωνία αν αυτή δεν εφαρμοστεί ή παραβιαστεί σε όλες τις λεπτομέρειές της.

Να συσσωρευτεί σιτάρι και αγαθά, να ετοιμάζεις τα καταφύγιά σου, να εξοπλίζεσαι και να εκπαιδεύεις στα όπλα: Αυτό είναι το δίδαγμα όλων των καταπιεσμένων λαών μέσα από την πικρή τους πείρα. Η Βοσνία είχε δύο πολύτιμους δάσκαλους εδώ: το ρώσικο σοσιαλμπερλιασμό και το σέρβικο φασισμό.

6400 ΚΑΘΑΡΑ

συνέχεια από τη σελ. 1

σφατα είχε εκτιμήσει πως μόνο από το ΦΠΑ δεν αποδίδεται γύρω στο 1 τρις δρχ.

Υπάρχει ακόμα το ζήτημα της μίζας, που έχει νομοποιηθεί στις δημόσιες προμήθειες και αποτελεί πηγή απίστευτου πλουτισμού σε βάρος του κράτους, σε ύψος που κανείς δεν μπορεί να υπολογίσει.

Είναι, τέλος, οι υπέρμετροι μισθοί με τις συνεχείς αυξήσεις των ανωτάτων αξιωματικών, αλλά και το πρωτοφανές για σύγχρονο κράτος γεγονός της πληρωμής των παπάδων από το δημόσιο και όχι από την Εκκλησία· η μείωση αυτών των κονδυλίων θα μπορούσε να δώσει επίσης πόρους για την ανακούφιση του εργαζόμενου λαού.

Στο ζήτημα του πληθωρισμού η κυβέρνηση έχει διαλέξει την πολιτική της αριθμητικής μείωσης του πληθωρισμού μέσα από το χτύπημα του εργατικού εισοδήματος.

Αυτή όμως είναι στο βάθος μια

καταστροφική-αντιαναπτυξιακή πολιτική. Γιατί η μείωση των τιμών του πληθωρισμού είναι αποτέλεσμα του χτυπήματος της εσωτερικής αγοράς, που συνοδεύεται από μια πτώση του λιανικού εμπορίου και της παραγωγής καταναλωτικών αγαθών, ένα χτύπημα δηλαδή της ελαφριάς βιομηχανίας.

Αντίθετα, μια πολιτική αυξήσεων των εισοδημάτων των εργαζομένων θα ανέβαζε την κατανάλωση και θα τόνωνε σημαντικά το εμπόριο και την ελαφρά βιομηχανία, πράγμα που θα έδινε μια πραγματική αύξηση του ΑΕΠ, και μέσα απ’ αυτή την αναπτυξιακή πλευρά τη μείωση του δημοσίου χρέους σαν ποσοστό στο ΑΕΠ και την πραγματική σύγκλιση με την Ε.Ε.

Να γιατί μια πολιτική πραγματικών αυξήσεων με κέντρο την ενίσχυση των εισοδημάτων των πιο εξαθλιωμένων στρωμάτων της εργατικής τάξης και του εργαζόμενου λαού είναι μέρος μιας συνολικής πολιτικής ειρήνης, ανάπτυξης και δημοκρατίας.

ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΔΙΑΔΟΧΗ

συνέχεια από τη σελ. 1

ότι μπορούν για να τους υπονομεύσουν, είτε εξουδετερώνοντας τον ένα με τον άλλο είτε προωθώντας στο τέλος έναν τρίτο.

Ήδη βγάζουν μπροστά όσο μπορούν τον Τσοχατζόπουλο και αξιοποιούν το χρόνο παράτασης που τους δίνει ο Κρεμαστειός με τον “αγόνα” του στο Ωνάσειο για να τον καθεράσουν λιγάκι. Γι’ αυτό το έδωσαν “αέρα” στη συνάντηση κορυφής στην Ισπανία, έστησαν ένα υπουργικό συμβούλιο προηγούμενα για να δώσουν κύρος στην αποστολή του και κύρος στην αναπληρωματική πρωθυπουργία του.

Ταυτόχρονα, έβαλαν ξαφνικά το Γιωργάκη (Παπανδρέου) στο παιχνίδι και τον έστειλαν στο Στεφανόπουλο σα θεσμικό συνομιλητή. Για να το πετύχουν αυτό, έκαναν την εκπληκτική ανακάλυψη ότι μόνο ο Γιωργάκης, επειδή είναι γιος του Αντρέα, μπορεί να βρει την κατάλληλη στιγμή για να πει στον πατέρα του ότι πρέπει να παραιτηθεί.

Με τη συνηθισμένη τους δηλαδή τέχνη να ανακατεύουν τα προσωπικά με τα πολιτικά προβλήματα και τους αστικούς θεσμούς με τους βυζαντινούς έδωσαν στον ανύπαρκτο ως χθες Γιωργάκη τη δυνατότητα να είναι ο ρυθμιστής του χρόνου έναρξης της διαδικασίας διαδοχής.

Αυτή βέβαια η χρήση του Γιωργάκη θα ισχύει μόνο για όσο ζει τυπικά ο Παπανδρέου. Σε μια όμως τέτοια περίπτωση μπορεί κανείς να καταλάβει πως όλη η κατεύθυνση της διαδοχής θα εκπονείται από την εντατική του Ωνάσειου μέσα από υποδείξεις του άρρωστου στο γιο του, που θα γίνονται δίχως παρουσία άλλων πολιτικών παραγόντων.

Η κοινοβουλευτική ομάδα του ΠΑΣΟΚ, πάντα υποτακτική στους χειρισμούς της λαλιωτικής συμμορίας, σταμάτησε κάθε δυναμική διεκδίκηση της επιτάχυνσης της διαδικασίας αντικατάστασης, όταν πήρε κάποια πολύ αόριστη διαβεβαίωση ότι αυτή θα ξεκινήσει στα μέσα του Γενάρη, ενώ δεν αντέδρασε για την ανάθεση στο Γιωργάκη αυτής της ολότελα κρίσιμης αποστολής. Μπροστά σε αυτή της την υποχώρηση ξαναδυνάμωνε η φήμη που έσπειραν οι κομματικοί διάδρομοι ότι ο πρωθυπουργός θα περιγραφεί από την Κ. Επιτροπή.

Ασφαλώς πάνω εκεί θα γίνει η πιο μεγάλη μάχη. Αν υπάρχει ισχυρός κίνδυνος πλειοψηφικής εκλογής Ση-

μίτη, εκτιμάμε ότι οι Λαλιωτικοί θα προωθήσουν γραμμή ρήξης ή απειλής για ρήξη ανάμεσα στο κόμμα και την κοινοβουλευτική ομάδα.

Τέλος, πρέπει εδώ να σημειώσουμε τον ανελέητο τρόπο με τον οποίο οι ρωσόδουλοι σκοτώνουν τα χαμένα κούτσά τους άλογα. Αναφερόμαστε εδώ στη Λιάνη, που πρώτος βγήκε να της ριζεί τις πέτρες ο Λαλιώτης μέσω του Κωστόπουλου.

Ο λιθοβολισμός της άρχισε από την ώρα που έγινε φανερό ότι ο αρχηγός τέλειωνε. Και εφόσον αυτή εξαιτίας της γενικευμένης λαϊκής αντιπάθειας δεν πρόλαβε να σταθεί σα διάδοχος πριν το θάνατό του, δηλαδή να επιβιώσει ανεξάρτητα από αυτόν, έπρεπε να εκτελεστεί και να θαφτεί μαζί του.

Ασφαλώς το άθλιο πολιτικό τέλος αυτού του γύναιου μόνο ευχαρίστηση μπορεί να δίνει στο λαό, όμως ο τρόπος εκτέλεσής της δείχνει πόσο διαρκώς ανανεωμένη, ευέλικτη και αδιάστατη είναι η σοσιαλφασιστική πολιτική.

Αυτό δείχνει ότι τα δύσκολα είναι ακόμα μπροστά μας. Η περίοδος της διαδοχής δεν ξεκινάει με το θάνατο του Παπανδρέου, αλλά με την εκλογή του στον ανύπαρκτο ως χθες Γιωργάκη τη δυνατότητα να είναι ο ρυθμιστής του χρόνου έναρξης της διαδικασίας διαδοχής. Αυτή βέβαια η χρήση του Γιωργάκη θα ισχύει μόνο για όσο ζει τυπικά ο Παπανδρέου. Σε μια όμως τέτοια περίπτωση μπορεί κανείς να καταλάβει πως όλη η κατεύθυνση της διαδοχής θα εκπονείται από την εντατική του Ωνάσειου μέσα από υποδείξεις του άρρωστου στο γιο του, που θα γίνονται δίχως παρουσία άλλων πολιτικών παραγόντων.

Η κοινοβουλευτική ομάδα του ΠΑΣΟΚ, πάντα υποτακτική στους χειρισμούς της λαλιωτικής συμμορίας, σταμάτησε κάθε δυναμική διεκδίκηση της επιτάχυνσης της διαδικασίας αντικατάστασης, όταν πήρε κάποια πολύ αόριστη διαβεβαίωση ότι αυτή θα ξεκινήσει στα μέσα του Γενάρη, ενώ δεν αντέδρασε για την ανάθεση στο Γιωργάκη αυτής της ολότελα κρίσιμης αποστολής. Μπροστά σε αυτή της την υποχώρηση ξαναδυνάμωνε η φήμη που έσπειραν οι κομματικοί διάδρομοι ότι ο πρωθυπουργός θα περιγραφεί από την Κ. Επιτροπή.

Ασφαλώς πάνω εκεί θα γίνει η πιο μεγάλη μάχη. Αν υπάρχει ισχυρός κίνδυνος πλειοψηφικής εκλογής Ση-

